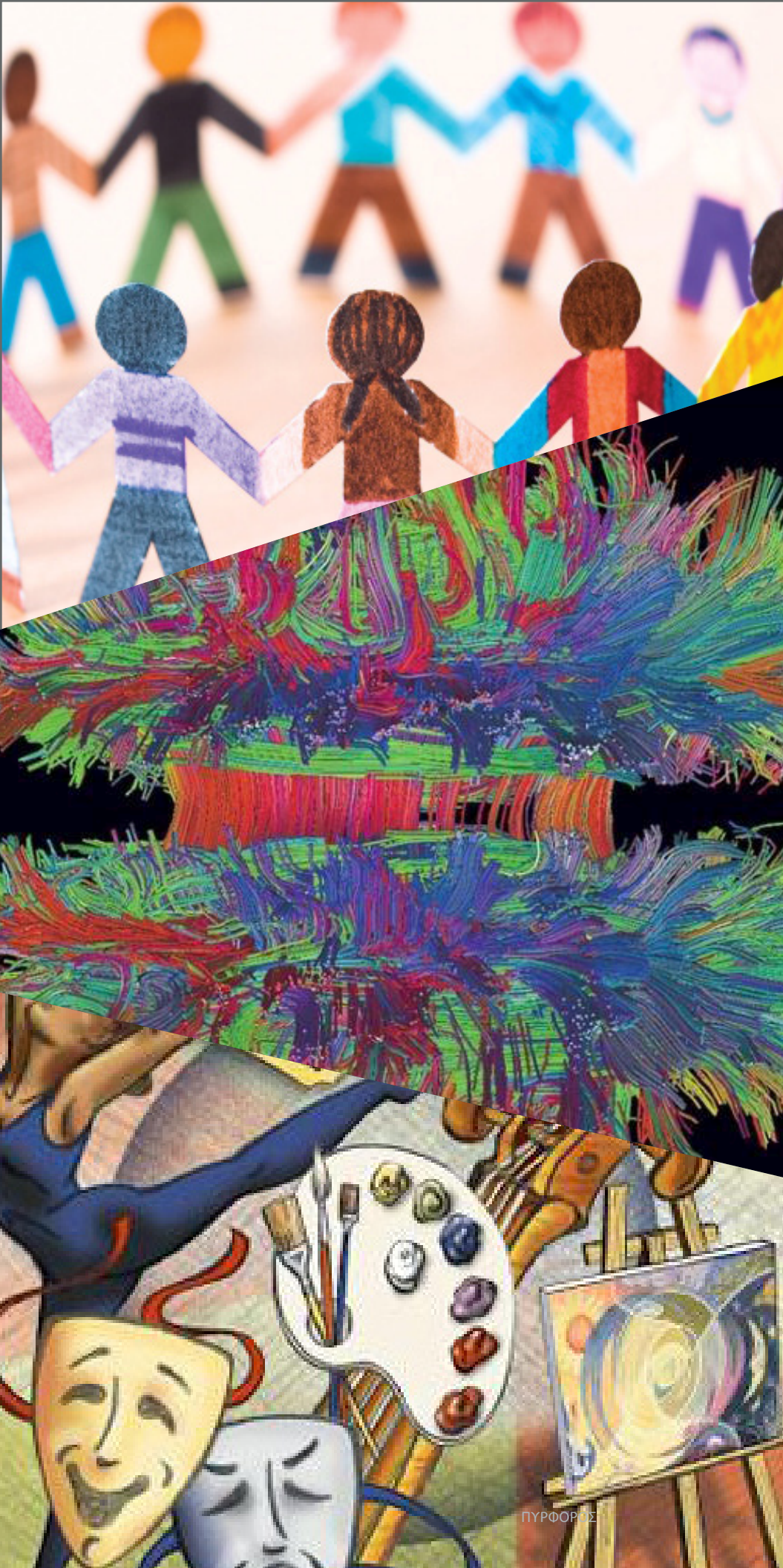

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΟΥ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΓΕΛ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΥΡΦΟΡΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4	ΠΕΡΙ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ
6	ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ
8	ΝΤΟΠΑΜΙΝΗ ΚΑΙ ΣΕΡΟΤΙΝΗ... ΕΓΩ ΚΙ ΕΣΥ
10	ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΣΙΓΚΜΟΥΝΤ ΦΡΟΙΝΤ
12	ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΑΣ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 2019
16	ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
18	Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ
20	1,5 ΒΑΘΜΟΣ ΚΕΛΣΙΟΥ :Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ
22	Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ «ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟΣ» ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΛΙΑΣ
24	ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ
26	ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΔΚΗΛΩΣΕΙΣ
28	ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ
30	ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
32	ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ
33	Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΝΟΗΤΙΚΗΣ ΕΝΑΛΛΑΓΗΣ
34	ΤΕΑ TIME ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
36	ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Για τον Άρη...

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΒΑΣΙΑ ΠΑΠΠΑ

ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ Μ.Σ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΑΡΜΠΑΛΑΣ
ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΣΟΥΛΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΣΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ
ΜΑΡΙΑ ΔΟΚΙΟΥ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΡΥ-ΠΕΝΤΖΑΚΗ
ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑΣΟΣ ΝΤΟΥΡΑΣ
ΠΑΝΟΣ ΠΑΣΛΗΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΣΟΥΛΑ
ΑΘΗΝΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΕΝΕ
ΠΑΝΟΣ ΤΣΙΑΡΕΑΣ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΑΛΚΟΥ
ΕΛΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΤΟΥ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΛΕΦΑΝΤΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΙΨΗ

Περί Δασκαλάκη και όχι μόνο...

ΤΑΣΟΣ ΝΤΟΥΡΑΣ

Τον προηγούμενο μήνα, το σχολείο μας είχε την τιμή να υποδεχθεί τον Κωνσταντίνο Δασκαλάκη, απόφοιτο του Βαρβακείου και καθηγητή του Τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Επιστήμης Υπολογιστών του MIT. Έναν άνθρωπο ευφυέστατο και καταξιωμένο, με το σπουδαίο βραβείο Νεβάνλινα να αποτελεί την τελευταία του διάκριση. Το έργο του, θαυμαστό από όλη την επιστημονική κοινότητα, δεν επιδέχεται αμφισβήτησης και σχολιασμού. Έτσι, θα ήθελα να αναφερθώ σε ορισμένα στοιχεία της ομιλίας του, τα οποία μου προξένησαν το ενδιαφέρον, πέρα από την θεματολογία που αγγίζει άμεσα το πεδίο του.

Συγκεκριμένα, ερωτώμενος για την πιθανότητα πραγματοποίησης του δυστοπικού σεναρίου κυριαρχίας των μηχανών εις βάρος της ανθρωπότητας καθισχύχασε ακόμη και τον πλέον ανήσυχο, αναφέροντας ότι ένα τέτοιο σενάριο απέχει εκατοντάδες χρόνια από την σημερινή εποχή. Αντ' αυτού, επεσήμανε τους φόβους του και την ανησυχία του για την προσέγγιση μίας άλλης δυστοπίας, κατά την οποία η τεχνολογία θα εξελιχθεί ακόμη περισσότερο, ωστόσο θα παραμένει συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων, χωρίς να ωφελείται από τα πλεονεκτήματα της η πλειοψηφία του πληθυσμού• ανησυχία την οποία φρόντισε να εκφράσει αρκετές

φορές, δείχνοντας μία διαφορετική πτυχή της προσωπικότητας του.

Προφανώς, έχει τεράστια σημασία και δίνει αξία σε έναν άνθρωπο η εργατικότητα και αφοσίωση που έχει επιδείξει στον τομέα του, όπου και έχει αναδειχθεί, αλλά ακόμη περισσότερη σημασία έχει η στάση που κρατά αυτός ο άνθρωπος απέναντι σε κοινωνικά ζητήματα. Ένας άνθρωπος, ο οποίος, ομολογουμένως, ανήκει σε μία ελίτ, δεν ξεχνάει τα προβλήματα του απλού κόσμου, την αδικία και τις ανισότητες που μαστίζουν την κοινωνική πραγματικότητα. Με κάνει να αναρωτιέμαι• Πως είναι δυνατόν άτομα τα οποία πλήττονται και επιβαρύνονται καθημερινά από την κατάσταση αυτή και το παρόν καθεστώς, να αδιαφορούν και να εφησυχάζονται, ενώ κάποιος ο οποίος, κακά τα ψέματα, δεν επηρεάζεται άμεσα να έχει αναπτύξει ανάλογους προβληματισμούς; Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο κύριος Δασκαλάκης, εκτός από υψηλό μορφωτικό επίπεδο, έχει μία νοοτροπία διαφορετική, την οποία ο κόσμος αυτός έχει τόσο πολύ ανάγκη. Όταν μάλιστα, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το μισό πλούτο της Γης και ζει εις βάρος μίας πλειοψηφίας, η οποία - εκτός μερικών εκλάμψεων - δεν αντιδρά, τότε καθίσταται ολοφάνερη η ανάγκη ύπαρξης τέτοιων ανθρώπων.

Εξάλλου, μην ξεχνάμε τα αμέτρητα

τα παραδείγματα ατόμων, τα οποία αφού κατάφεραν να καταξιωθούν και να διακριθούν στον τομέα τους, να γίνουν διάσημοι - καθώς μία διασημότητα αποτελεί και ο εν λόγω κύριος - επέδειξαν χαρακτηριστική αδιαφορία για το κοινωνικοπολιτικό γίνεσθαι και για την περιρρέουσα κατάσταση, κάτι το οποίο αυτός ο άνθρωπος, επουδενί, δεν έδειξε να κάνει. Εν ολίγοις, αποτελεί ένα άτομο, το οποίο επιτελεί στο έπακρο το κοινωνικό του έργο ως επιστήμονας, κάτι για το οποίο διαρκώς διαβάζουμε στο μάθημα της έκθεσης, αλλά σπάνια αντικρίζουμε. Έτσι, ελπίζω, όπως απέκτησα εγώ έναν παραπάνω λόγο να θαυμάζω αυτόν τον άνθρωπο, να έδωσα έναν και σε εσάς.

Επίσκεψη Κωνσταντίνου Δασκαλάκη στο σχολείο μας

Κύριε Δασκαλάκη, σας ευχαριστούμε πολύ που δεχτήκατε να δώσετε συνέντευξη για την εφημερίδα του σχολείου μας. Καταρχάς, θα θέλαμε να σας ρωτήσουμε, ποιες διαφορές εντοπίζετε ανάμεσα στα ελληνικά και στα αμερικανικά πανεπιστήμια και τι είναι αυτό που καθιερώνει το χάσμα μεταξύ τους;

Η ερώτησή σας έχει πολύ ενδιαφέρον και μία ιστορία, γιατί διαφέρει πολύ η εμπειρία μου από όταν ήμουν εγώ φοιτητής στο ΕΜΠ, από το 1999 μέχρι το 2004, με την εμπειρία που θα έχει κάποιος τώρα στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Αυτό που έχει, κυρίως, αλλάξει είναι ότι πλέον στο διαδίκτυο υπάρχει πληθώρα εκπαιδευτικού υλικού από τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου διαθέσιμο σε όποιον επιθυμεί να το κοιτάξει. Μπορείτε να πάρετε δωρεάν μαθήματα ή να δείτε το εκπαιδευτικό

υλικό το οποίο διδάσκεται σε πολύ καλά πανεπιστήμια του εξωτερικού, πηγαίνοντας στο MITx ή στο edX - πλατφόρμες διαδικτυακών μαθημάτων, ομιλιών, διαλέξεων. Οπότε, η εμπειρία που θα έχει ένας φοιτητής τώρα στο ελληνικό πανεπιστήμιο θα είναι πολύ διαφορετική από αυτή που είχα εγώ, όντας σε μία εποχή που το διαδίκτυο δεν ήταν τόσο διαδεδομένο. Συνεπώς, δεν υπήρχε τόσο εκπαιδευτικό υλικό έτοιμο για το επιστημονικό αντικείμενο το οποίο σε ενδιέφερε και έπρεπε ο ίδιος να διατρέξει στην βιβλιοθήκη για να βρεις το πιο σύγχρονο βιβλίο ή σύγγραμμα για τα μαθήματα τα οποία έπαιρνες. Δηλαδή, για να επανέρθω στην ουσία, η εμπειρία που είχα εγώ ήταν ότι το ΕΜΠ δεν ήταν όσο εκσυγχρονισμένο θα έπρεπε για το αντικείμενο σπουδών μου, διότι αυτό εξελισσόταν πολύ γρήγορα και ήταν αναγκαία πολύ σύγχρονα συγγράμματα για να λάβεις καλές γνώσεις. Εν ολίγοις, αυτό που είδα εγώ στο Πολυτεχνείο ήταν ότι τα συγγράμματα δεν ήταν εκσυγχρονισμένα, το οποίο, όπως είπα και πριν, έχει λυθεί πλέον ως θέμα, αφού υπάρχει τεράστιο εκπαιδευτικό υλικό στο διαδίκτυο και ως αποτέλεσμα δεν μπορείς να μείνεις πίσω σε αυτήν την διαρκώς εξελισσόμενη διαδικασία. Ένα ακόμη κακό που αντιμετώπισα με το ελληνικό πανεπιστήμιο, και νομίζω ότι υπάρχει μέχρι σήμερα, είναι ότι υπάρχουν πάρα πολλοί φοιτητές σε σχέση με το πόσους μπορεί να στηρίξει το πανεπιστήμιο. Αυτό αφορά τους πόρους που λαμβάνει το εκπαιδευτικό ίδρυμα από το κράτος και τον αριθμό των φοιτητών που του επιβάλλει να δεχτεί. Έτσι, ο φοιτητής δεν λαμβάνει τη προσοχή που πρέπει,

καθώς για να λάβεις καλή παιδεία δεν αρκεί, μονάχα, η παρακολούθηση μαθημάτων για ένα εξάμηνο σε ένα αμφιθέατρο και οι εξετάσεις στο πέρας του. Πρέπει να έχεις εργασίες κάθε δυο βδομάδες, οι οποίες να διορθώνονται και εργαστήρια στα οποία να έχεις μία προσωπική επίβλεψη. Αυτά λείπουν όταν το κράτος, κατά κάποιο τρόπο, επιβάλλει στα πανεπιστήμια να δέχονται περισσότερους φοιτητές από ό,τι οι πόροι αρκούν, για να υποστηρίξουν. Τέλος, υπάρχει αυτή η διασύνδεση του πανεπιστημιακού χώρου με τον πολιτικό χώρο, η οποία είναι ανήθικη και εκτροχιάζει πολλές φορές την ομαλή λειτουργία του ιδρύματος. Αυτά τα πράγματα δεν τα συναντάς στην Αμερική, έχεις, δηλαδή, πολύ εκσυγχρονισμένο υλικό, φοβερούς καθηγητές, τους απαραίτητους πόρους έτσι ώστε το πανεπιστήμιο να παρέχει την κατάλληλη παιδεία σε όλους τους φοιτητές, ενώ απουσιάζει αυτή η ανήθικη επαφή του πανεπιστημιακού και πολιτικού χώρου.

Μάθαμε πρόσφατα ότι σχεδιάζετε να δημιουργήσετε ένα κέντρο για την καταπολέμηση του brain drain. Ποια πιστεύετε ότι είναι τα βήματα για την επίτευξη του σκοπού αυτού και τι θεωρείτε ότι πρέπει να γίνει

.....

“Θέλω να αναστρέψω το brain drain το οποίο θεωρώ ότι είναι ένας τεράστιος κίνδυνος για την πρόοδο της χώρας. Η χώρα μας σε μία παγκοσμιοποιημένη, πλέον, κοινωνία και αγορά πρέπει να δείξει εξωστρέφεια.”

σε κρατικό επίπεδο για την αντιστροφή του φαινομένου αυτού;

Θα ήθελα πρώτα από όλα να πω ποιος είναι ο σκοπός να κάνω αυτή τη προσπάθεια. Θέλω να αναστρέψω το brain drain το οποίο θεωρώ ότι είναι ένας τεράστιος κίνδυνος για την πρόοδο της χώρας. Η χώρα μας σε μια παγκοσμιοποιημένη, πλέον, κοινωνία και αγορά πρέπει να δείξει εξωστρέφεια στην παραγωγή της. Ένα αντικείμενο στο οποίο πρέπει να έχει εξωστρέφεια είναι οι νέες τεχνολογίες αλλά, για να έχει την εξωστρέφεια αυτή, πρέπει να έχει ταλέντο το οποίο μπορεί να φτιάξει καινοτόμα τεχνολογία η οποία δεν θα είναι χρήσιμη μόνο μέσα στη χώρα αλλά θα είναι εξαγωγίσιμη. Διότι, χωρίς εξαγωγές δεν μπορεί να επιβιώσει η οικονομία. Τώρα, αυτά που θα έπρεπε να στηρίξουν την καινοτομία αυτή είναι τα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας μας. Ωστόσο, επειδή βλέπω ότι τα πανεπιστημιακά ιδρύματα δεν έχουν καλή λειτουργία, αποφάσισα να φτιάξω ένα ερευνητικό κέντρο παγκοσμίου κύρους σε αυτές τις τεχνολογίες το οποίο θα συνεργάζεται με τους καλύτερους επιστήμονες

που μπορούν να βρεθούν στα ελληνικά πανεπιστήμια αλλά και επιστήμονες του εξωτερικού, ώστε να υπάρχει μια κρίσιμη μάζα γύρω από την οποία θα αναπτυχθεί ένα οικοσύστημα επιχειρηματικότητας και καινοτομίας. Σε πρώτη φάση, ο σκοπός μου είναι να διατηρήσω το κέντρο ιδιωτικό, ώστε να μην έχω την γραφειοκρατία του ελληνικού δημοσίου και τον έλεγχο που ενδεχομένως θα ήθελε να μου ασκήσει ο πολιτικός και ο ακαδημαϊκός χώρος.

Μία τελευταία ερώτηση. Θα θέλαμε να σας ρωτήσουμε τι αποκομίσατε από το Λύκειο και από το Βαρβάκειο συγκεκριμένα και ποια συμβουλή θα θέλατε να δώσετε τώρα σε έναν τελειόφοιτο, την οποία θα θέλατε να σας είχαν δώσει κι εσάς σε αυτή την ηλικία;

Νομίζω ότι αυτό που θα ήθελα να σας πω είναι ότι τα χρόνια που έρχονται στη ζωή σας θα έχουν μεγάλο ενδιαφέρον, από άποψη δικιά σας δημιουργικότητας και προσωπικής εξέλιξης, διότι πλέον θα μπορείτε να έχετε μεγαλύτερο έλεγχο στο τι ικανότητες θα αναπτύσσετε και τι γνώσεις θα αποκτάτε. Αυτό που θα ήθελα να σας συμβουλέψω, όσους από εσάς πάτε στο

.....

“Να έχετε καθαρό στόχο, δηλαδή να μην είστε παθητικοί στα μαθήματά σας, το πανεπιστήμιο είναι να είσαι δημιουργικός, να δοκιμάζεις πράγματα, να κάνεις έρευνα, να λύνεις προβλήματα της κοινωνίας γύρω σου”

πανεπιστήμιο, είναι να έχετε καθαρό στόχο, δηλαδή να μην είστε παθητικοί στα μαθήματά σας. Το πανεπιστήμιο δεν είναι μόνο μαθήματα, το πανεπιστήμιο είναι να είσαι δημιουργικός, να δοκιμάζεις πράγματα, να κάνεις έρευνα, να λύνεις προβλήματα της κοινωνίας γύρω σου. Έχετε πολύ μεγάλη δύναμη στα χέρια σας, πιστέψτε με, έχετε και φοβερές πνευματικές ικανότητες και λόγω του νεαρού της ηλικίας σας και λόγω του εξαιρετικού επιπέδου που έχετε στο σχολείο και από εσάς περιμένει η κοινωνία για να πάει μπροστά. Αυτό που πρέπει να κάνετε είναι να έχετε καθαρό στόχο για το τι θέλετε να πετύχετε, πώς θέλετε να προσφέρετε και στον εαυτό σας και στο κοινωνικό σύνολο, αλλά και να πάρετε την κατάσταση στα χέρια σας, γιατί πραγματικά με τις δυνατότητες που έχετε και το νεαρό της ηλικίας σας μπορείτε να πετύχετε πάρα πολλά πράγματα και για αυτό θέλω να έχετε καθαρό στόχο για το τι θέλετε να πετύχετε στη ζωή σας και να αρχίσετε ήδη από τα πρώτα έτη του πανεπιστημίου να εργάζεστε πάνω σε αυτό το στόχο. Μην είστε παθητικοί.

Ντοπαμίνη και σεροτονίνη... εγώ κι εσύ

ΜΑΡΙΑ ΔΟΚΙΟΥ

«Έρως ανίκατε μάχαν», έγραψε ο Έλληνας τραγικός ποιητής Σοφοκλής δηλώνοντας ότι ο έρωτας είναι κάτι ανώτερό μας και πολλούς αιώνες αργότερα τα επιστημονικά δεδομένα τον δικαίωσαν. Πού οφείλονται οι αλλεπάλληλες συναισθηματικές αλλαγές, οι απρόσμενες αϋπνίες, η απώλεια όρεξης, συγκέντρωσης και γενικότερα αυτή η παράλογη αποδιοργάνωση του νου; Τα συμπτώματα του έρωτα συνθέτουν ένα διαχρονικό μυστήριο.

Η αλήθεια είναι όμως πως όταν επεμβαίνει η επιστήμη, τα μυστήρια συχνά απομυθοποιούνται. Πιο συγκεκριμένα, η βιοχημεία, οι νευροεπιστήμες και άλλοι κλάδοι των επιστημών προσπαθούν να ανακαλύψουν τις διεργασίες που συντελούνται στον οργανισμό τις στιγμές του απόλυτου έρωτα. Δυστυχώς, δεν έχουμε ακόμα επαρκή επιστημονικά στοιχεία που να αποδεικνύουν τον τρόπο που λειτουργούν.

Γνωρίζουμε όμως, ποιες είναι οι ορμόνες και οι χημικές διεργασίες και πώς αυτές προκαλούν, αυτό το απολαυστικό κοκτέιλ στον εγκέφαλο μας.

Ο πόθος ξεκινάει από τον εγκέφαλο, λοιπόν και συγκεκριμένα από τον υποθάλαμο, που διεγείρει τις χημικές ουσίες. Έτσι, όταν είναι κανείς ερωτευμένος, νιώθει ότι βρίσκεται σε μια κατάσταση διαρκούς ευφορίας.

Οι ερωτευμένοι λοιπόν εκκρίνουν τις ακόλουθες ορμόνες:

Σεροτονίνη:

Θεωρείται η κατεξοχήν χημική ουσία που συνδέεται με την αίσθηση της ευφορίας, ενώ έχει και άλλες δράσεις, που δεν θα αναφέρουμε εδώ.

Ντοπαμίνη:

Ανεβάζει τη διάθεση, ενώ σχετίζεται με την ευχαρίστηση, τη σεξουαλική συμπεριφορά, τις λειτουργίες της αναπαραγωγής και τον έλεγχο των ορμονικών εκκρίσεων του εγκεφάλου.

Οξυτοκίνη και βαζοπρεσσίνη:

Είναι γνωστές ως «ορμόνες της αγάπης», αφού σχετίζονται με το συναίσθημα οικειότητας και τρυφερότητας που νιώθει ένα ερωτευμένο ζευγάρι και απελευθερώνονται στον εγκέφαλο κατά τη διάρκεια του σεξ ή αμέσως μετά .

Σύμφωνα μάλιστα με έρευνες, τα ανοσοκύτταρα των ευτυχισμένων είναι περισσότερα από ό,τι των υπολοίπων ανθρώπων, με αποτέλεσμα να παρουσιάζουν καλύτερο ανοσοποιητικό σύστημα. Είμαστε λοιπόν έρμαιοι των ορμονών μας;

Δύο είναι οι ορμόνες που ενεργοποιούν τις εμμονές και την ανάγκη του ετέρου ήμισυ.

Η ντοπαμίνη, που είναι υπεύθυνη για τον πόθο, και η σεροτονίνη, που μειώνεται όσο προχωράει η συνύπαρξη, με αποτέλεσμα η έλλειψη να δημιουργεί εμμονές όμοιες σε ένταση με αυτές των ψυχικά

νοσούντων ατόμων .

Ο ερωτευμένος διακατέχεται από μια διαταραχή εξάρτησης, σκέφτεται, ακούει, βλέπει μόνο το άτομο που ποθεί . Γι' αυτό και συχνά χρησιμοποιείται η έκφραση «τρελός από έρωτα».

Σε αυτή την περίοδο, και λόγω των ορμονών που προανέφερα, τα τμήματα του εγκεφάλου που σχετίζονται με τη σωστή κρίση, υπολειπονται, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος, που επιθυμείτε, να φαίνεται ιδανικός, χωρίς ελαττώματα. Μάλιστα, οι Ψυχίατροι αναφέρουν ότι ένας ερωτευμένος «παλινδρομεί» στο εγώ του άλλου, καθώς όλα βρίσκονται στην απόλυτη ταύτιση και λαθεμένα αναφέρεται η φράση «βρήκα το άλλο μου μισό».

Η κατάσταση αυτή δεν διαρκεί για μεγάλο χρονικό διάστημα, γιατί κανένας οργανισμός δεν μπορεί να ζει στο ζενίθ, αφού δημιουργείται μεγάλη ένταση και πίεση. Επίσης, ο εγκέφαλος μας μαθαίνει το αίσθημα της εφορίας και κατ' επέκταση αδρανεί και κουράζεται . Οι επιστήμονες ορίζουν ένα χρονικό πλαίσιο στον εκάστοτε έρωτα μας, από 18 μήνες έως τρία χρόνια , στο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα πολλοί «ερωτευμένοι» χωρίζουν. Άλλοι «ερωτευμένοι» όμως συνεχίζουν, σε αυτό το τρίτο στάδιο συναντάται ένας νέος βιοχημικός συνδυασμός , που ενεργοποιείται και βοηθά τους συντρόφους να οδεύουν σε ένα μακροχρόνιο δέσιμο στη σχέση τους. Δύο είναι οι σημαντικές ορμόνες που φαίνεται να πρωταγωνιστούν σε αυτό το στάδιο:

Η οξυτοκίνη και η βαζοπρεσίνη, που σχετίζονται με το συναίσθημα της οικειότητας και της τρυφερότητα και της απόλυτης πίστης.

Εκλύονται και στα δύο φύλα κατά τη διάρκεια του οργασμού, όσο πιο συχνή είναι η σεξουαλική συνεύρεση στο ζευγάρι τόσο μεγαλύτερη η έκλυση τους , επομένως και η ανάπτυξη ενός ισχυρότερου δεσίματος μεταξύ τους! Στο συγκεκριμένο στάδιο ο άνθρωπος αποφασίζει αν θα προχωρήσει στην δημιουργία οικογένειας .

Τέλος θα ήθελα να αναφέρω «τα ανθρώπινα οσφρητικά δακτυλικά αποτυπώματα» όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν οι βιολόγοι , τις φερορμόνες , που είναι η έκκριση οποιασδήποτε ορμόνης προκύπτει από έναν ανθρώπινο οργανισμό και προσελκύει οσφρητικά έναν άλλο . Ίσως τελικά η ακατανίκητη έλξη που νιώθουμε ξαφνικά για ένα άτομο να μην είναι τίποτα άλλο από ένα μεθυστικό σύννεφο φερορμονών , τον έρωτα . Καταλήγοντας, θα ήθελα να σας επιστήσω την προσοχή στο εξής, μην καταφύγετε σε ένα βιοχημικό εργαστήριο κατασκευής ιδανικού συντρόφου, αφήστε την ζωή να σας παρασύρει και να σας οδηγήσει εκείνη με την οσμή της στον ιδανικό, ατελείωτο, μοναδικό έρωτα της ζωής σας .

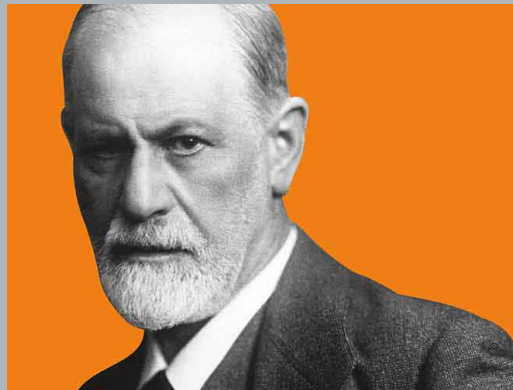
Ποιός ήταν ο Σίγκμουντ Φρόιντ;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΡΥ-ΠΕΝΤΖΑΚΗ

Οι περισσότεροι άνθρωποι αναγνωρίζουν το όνομά του, αν και δεν γνωρίζουν πραγματικά ποιος ήταν. Το έργο του στον τομέα της ψυχολογίας θεωρείται εμβληματικό και θεωρείται από πολλούς ως θεμελιωτής της σύγχρονης ψυχολογίας. Η επίδρασή του δεν περιορίστηκε μόνο στην ψυχολογία και την ψυχιατρική, αλλά και σε πολλούς τομείς της επιστήμης, όπως της ανθρωπολογίας, της κοινωνιολογίας, φιλοσοφίας, και της τέχνης.

Μια από τις πλέον πιο γνωστές του θεωρίες είναι αυτή του «οιδιπόδειου συμπλέγματος». Η θεωρία αυτή υποστηρίζει ότι κάθε άνθρωπος έχει μια ομάδα απωθημένων ιδεών και συναισθημάτων που

περιστρέφονται γύρω από την επιθυμία “απόκτησης” του γονιού του αντίθετου φύλου και την παράλληλη εξόντωση του γονιού του ίδιου φύλου. Αυτή η θεωρία του, αν και φαίνεται ελαφρώς γελοία, βρίσκεται παντού γύρω μας. Από βιβλία και ταινίες ακόμη και σε επιστημονικά άρθρα. Το θέμα φυσικά ποια αλήθεια κρύβει

και για ποιους λόγους τελικά εκφράστηκε. Επίσης, πώς και γιατί έφτασε σε αυτό το συμπέρασμα ο Φρόιντ;

Την δεκαετία του 1890, στην αρχή της καριέρας του δηλαδή, ο Φρόιντ ερευνούσε το θέμα της “υστερίας”. Ερευνώντας εξεπλάγη αρκετά από το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός από τις γυναίκες ασθενείς του είχε βιώσει σεξουαλική κακοποίηση σε μικρή ηλικία από μέλη της οικογένειάς τους. Και έβγαλε σαν συμπέρασμα ότι η σεξουαλική κακοποίηση σε μικρή

ηλικία έχει ως αποτέλεσμα σοβαρή συναισθηματική διαταραχή αργότερα σε μεγαλύτερη ηλικία. (Αν και τώρα αυτό το συμπέρασμα θεωρείται αυτονόητο, για την εποχή ήταν πραγματικά επαναστατικό.) Ο Φρόιντ έγραψε το δοκίμιο “Η Αιτιολογία της Υστερίας” πάνω στο θέμα και το παρουσίασε στους συναδέλφους του στην κοινωνία της ψυχιατρικής και νευρολογίας της Βιέννης. Και βεβαία υπήρξε μεγάλη αντίδρασή τους. Κακία φυσικά. Καθώς οι περισσότερες από τις ασθενείς του προέρχονταν από “αξιοσέβαστες” μεσοαστικές οικογένειες, πώς τολμούσε ο Φρόιντ να υποστηρίξει, να πιστέψει ότι άνδρες τέτοιας υπόληψης θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν κάτι τέτοιο;! Και φυσικά μπορεί ο Φρόιντ

να είχε τις γυναίκες ως ασθενείς, αλλά αυτοί που πλήρωναν ήταν οι πατεράδες τους, δηλαδή πολύ συχνά οι ίδιοι οι άντρες που τις είχαν κακοποιήσει.

Ο Φρόιντ, μετά από αυτήν την πίεση, έκανε μια στροφή 180 μοιρών και δημιούργησε την θεωρία του οιδιπόδειου

συμπλέγματος, την θεωρία της αποπλάνησης, σύμφωνα με την οποία τα παιδιά είναι αυτά που αποπλανούν αντί να είναι τα θύματα. Σύμφωνα με την θεωρία του όλα τα μικρά κορίτσια επιθυμούν σεξουαλική επαφή με τον πατέρα τους, γιατί θέλουν να ανταγωνιστούν τις μητέρες τους, να είναι εκείνες το πιο σημαντικό άτομο στην ζωή τους. Υποστήριξε ότι τα συμπτώματα της υστερίας δεν ήταν από το τραύμα της κακοποίησης. Οι αναμνήσεις της κακοποίησης αυτής δεν ήταν καν αληθινές. Υποστήριξε ότι ήταν

ψέματα, φαντασιώσεις των γυναικών αυτών, για να κρύψουν τα σεξουαλικά αισθήματα που είχαν, όταν ήταν παιδιά για τους πατεράδες τους. Φαντασιώσεις που ήλπιζαν να είχαν γίνει και με την πάροδο του χρόνου πίστεψαν ότι ήταν αληθινές.

Μετά την βίαια επιθυμία για εμετό, υπάρχει η περίπτωση να έχει δημιουργηθεί μια απορία: Και; Τι σημασία έχει η θεωρία ενός τύπου του 20ου αιώνα;

Το θέμα είναι ότι ο Φρόιντ θεωρείται από πολλούς ο πρωτοπόρος της ψυχιατρικής. Πολλοί λένε ότι ο Φρόιντ συνέβαλε στην κατανόηση του ανθρώπινου μυαλού. Άρα καταλαβαίνει κανείς ότι το γεγονός ότι εξέφρασε αυτήν την θεωρία με σκοπό το προσωπικό του κέρδος και την διατήρηση του κύρους του αποτελεί πρόβλημα.

Η θεωρία αυτή πήγε την έρευνα πάνω στο παιδικό τραύμα, και το τραύμα γενικά, χρόνια πίσω. Οι επιπτώσεις της ήταν τεράστιες και χρειάστηκαν να περάσουν τουλάχιστον 60 χρόνια μέχρι να διατυπωθεί ξανά η άποψη ότι η σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών είναι πρόβλημα. Χρειάστηκε μια καινούργια γενιά από ψυχιάτρους και ψυχολόγους που απέρριψαν τις οδηγίες των ανωτέρων τους και άρχισαν να παίρνουν τις εμπειρίες των ασθενών στα σοβαρά. Πρωτοποριακά βιβλία όπως αυτό της Τζούντιθ Λούις Χέρμαν "Αιμομιξία Πατέρα-Κόρης" που εξηγεί γιατί οι σεξουαλικές σχέσεις ανάμεσα σε ενήλικο και παιδί έχουν καταστροφικές επιπτώσεις στο παιδί.

Και όμως οι θεωρίες του Φρόιντ ακόμη χρησιμοποιούνται, αν και έχουν αποκηρυχθεί πλέον από σύγχρονους ερευνητές. (Παραδείγματος χάριν ο Τζέφρι Μάσον έγραψε το βιβλίο "Η επίθεση στην αλήθεια:

Η καταστολή της θεωρίας της αποπλάνησης του Φρόιντ" το 1984 αναλύοντας τα γεγονότα αυτά, χρησιμοποιώντας και γράμματα του ίδιου του Φρόιντ για να δείξει την αλλαγή της στάσης του).

Δύο μαθητές μας μιλούν για ανθρώπινα δικαιώματα στην Αθήνα του 2019

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΑΛΚΟΥ

Η Βία δεν δικαιολογείται ούτε είναι αποδεκτή. Η ταυτότητα, το χρώμα, το φύλο δεν είναι παρά συνήθεις προφάσεις για την εκδήλωση επιθέσεων με λεκτικό, σωματικό και σεξουαλικό χαρακτήρα. Κάποιες φορές όμως, όταν το μίσος είναι τόσο μεγάλο, ο δράστης δεν χρειάζεται αφορμή για να επιτεθεί, απλώς ξεσπά στο πρώτο θύμα που θα συναντήσει, ανεξάρτητα από το εάν αυτό «πληρεί» ή όχι τις προϋποθέσεις που θέτει ο δράστης στο μυαλό του. Τότε, τίποτα δεν είναι ικανό να τον εμποδίσει από το να διαπράξει το επόμενο έγκλημα, το οποίο μπορεί ακόμα και να στερήσει τη ζωή κάποιου.

Δεν είναι λοιπόν η πρώτη φορά που βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μία τέτοια υπόθεση βίας. Η υπόθεση αυτή, εκτυλίσσεται την Κυριακή 20 Ιανουαρίου, την ημέρα που πραγματοποιήθηκε το μεγάλο συλλαλητήριο κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών στο Σύνταγμα. Η διαδήλωση, από ότι φαίνεται, ξεκίνησε ειρηνικά, όμως εν τέλει τα επεισόδια δεν έλλειψαν για άλλη μία φορά. Μέλη ακροδεξιών οργανώσεων ξυλοκόπησαν δημοσιογράφους με αποτέλεσμα να κινδυνέψει σοβαρά η υγεία τους. Αυτό δεν φάνηκε αρκετό ώστε να

εκτονώσει την οργή και το μίσος που είχαν μέσα τους.

Λίγο μετά τη λήξη του συλλαλητηρίου μια ομάδα περίπου είκοσι ατόμων κατευθύνθηκε στο Γκάζι φορώντας μαύρα ρούχα, κουκούλες και κασκόλ με την ελληνική σημαία. Επίσης, πληροφορηθήκαμε ότι έφεραν ασπίδες και κράνη των MAT και ρόπαλα, τα πιθανότατα αποτελούσαν τα λάφυρα τους από προηγούμενες συγκρούσεις. Το πρώτο θύμα τους ήταν ένας άντρας πακιστανικής καταγωγής στον οποίο προκάλεσαν σοβαρά τραύματα. Δυστυχώς, τέσσερεις δεκαεπτάχρονοι μαθητές είχαν την ατυχία, όχι μόνο να είναι μάρτυρες αλλά και συμμετέχοντες στο περιστατικό.

Δύο από αυτούς, ο Σπύρος και ο Νικηφόρος δέχθηκαν να μας συναντήσουν και να μας εξιστορήσουν τα γεγονότα όπως οι ίδιοι τα έζησαν. Ακολουθεί η συνέντευξη που έδωσαν για την εφημερίδα μας.

Αρχικά, πώς και κατεβήκατε εκείνη τη μέρα στον Κεραμεικό;

N.: Κοίτα, ήταν Κυριακή και είπαμε να κάνουμε μία βόλτα, όπως και σήμερα που γίνεται αυτή η συνέντευξη είναι Κυριακή, κάνουμε μία βόλτα και καθόμαστε σε ένα παγκάκι. Είμαστε μία παρέα με παιδιά από

.....
***Η Βία δεν
δικαιολογείται ούτε
είναι αποδεκτή.***

.....

**Αυτό που
εγώ θα ήθελα
πραγματικά, είναι
να συνειδητοποιήσει
ο κόσμος ότι δεν
είναι λύση να
καταφεύγει σε
ακραίες ιδεολογίες,
για να επιλυθεί ένα
πρόβλημα.**

πολλές περιοχές, οπότε βγαίνουμε κυρίως στο κέντρο. Άρα, αντί να συναντηθούμε στο Σύνταγμα που ήταν μέσα στη φασαρία είπαμε να συναντηθούμε Θησείο και να πάμε στον Κεραμεικό να αράξουμε.

Σ.: Αράζαμε ήδη ένα δώρο χαλαρά και είχε κόσμο γύρω.

Ν.: Πέρναγε κόσμος, ναι, και πεζοί και αυτοκίνητα. Δεν ήταν δηλαδή κάτι περίεργο να κάτσουμε εκεί.

Ήταν μακριά από το συλλαλητήριο, καθώς δεν είχαμε λόγο να πάμε εκεί και ήταν εντάξει γενικά, ήταν η έκθεση (του Ντα Βίντσι) απέναντι και από εκεί μπαινόβγαινε κόσμος· τίποτα ασυνήθιστο.

**Ωραία, και όσο καθόσασταν στο
παγκάκι με την παρέα σας τι συνέβη;**

Σ.: Κατά τις έξι και μισή είχε αδειάσει ο κόσμος και είδαμε ξαφνικά γύρω στα είκοσι με εικοσιπέντε άτομα, όλοι μαυροντυμένοι με ελληνικές σημαίες κλπ. να κυνηγούν έναν αλλοδαπό, να τον βάζουν κάτω, να τον βαράνε όλοι από πάνω του και να του φωνάζουν «Έξω από τη χώρα μας κ*****» και τέτοια.

Ν.: Είχαν πέσει όλοι από πάνω του!

Σ.: Εντωμεταξύ, αυτοί είχαν μαζί κλεμμένα κράνη και ασπίδες ΜΑΤ και κουβαλούσαν βαργιοπούλες. Τέλος πάντων, «τελειώνουν» με τον αλλοδαπό, από τον οποίο πήραν πορτοφόλι, κινητό, του 'κλεψαν τα πάντα.

Ν.: Αυτό το παιδί το γνωρίσαμε μετά στο νοσοκομείο και μάθαμε ότι δεν είχε ούτε φίλους, ούτε οικογένεια στην Ελλάδα και απλά δουλεύει σε ένα βενζινάδικο.

Άρα εσείς είδατε την επίθεση να συμβαίνει. Ήταν πολύ κοντά σας;

Σ.: Ναι, ήταν στα 30 μέτρα περίπου.

Δεν αντιδράσατε φαντάζομαι

γιατί είδατε ότι ήταν πολλά άτομα, σωστά;

Ν.: Όχι. Θα είχαμε κάνει κάτι, αλλά όταν είναι εικοσιπέντε άτομα και εμείς τέσσερεις, η μία εκ των οποίων κοπέλα, τι να κάνεις; Το μόνο που κάναμε εγώ και ο Σπύρος ήταν να κάτσουμε εκεί. Τα άλλα δύο παιδιά απομακρύνθηκαν λίγο. Λοιπόν, ήταν ένας τύπος με ελληνικό κασκόλ ο οποίος ήρθε προς τα εμάς πολύ φουριόζος στην αρχή και μετά μας περιτριγύρισαν λίγο. Ο ένας, θυμάμαι, έβαλε έτσι το χέρι του στο σβέρκο μου και μου πείραξε το αυτί. Μας λένε «Από πού είστε παιδιά;» τους λέμε από εδώ, Ελλάδα και εκεί μας είπαν το χαρακτηριστικό: «Έλληνες είναι και αυτοί που έκαψαν τη σημαία της Μακεδονίας». Εκεί δεν είχαμε κάτι να πούμε, απλώς από αυτό φαίνεται πόσο ψάχνονταν για ξύλο. Ό,τι και να τους λέγαμε, κάποιον λόγο θα έβρισκαν για να μας δείρουν.

Ναι, δεν έμοιαζε προφανώς να τους ενδιαφέρει ούτε ποιοι ήσασταν, ούτε τι κάνατε εκεί. Μετά τι έγινε;

Σ.: Μου ζήτησαν το κινητό μου.

Ν.: Ίσως για να αποδείξουν ότι είναι Έλληνας, δεν καταλάβαμε γιατί.

Σ.: Του λέω πως όχι, δεν το δίνω και κατευθείαν ο αριστερά μου άρχισε να με χτυπάει, όπως και ο δεξιά μου και μετά ο μπροστινός μου μου έπιασε το κεφάλι και μου έριξε γονατιά. Εκεί, πάει ο Νικηφόρος να με βοηθήσει και αμέσως τον χτυπούν και αυτόν.

Ν.: Θυμάμαι, όπως ήμουν προφίλ, να έρχεται ξαφνικά μία μπουνιά από τα δεξιά.

Σ.: Και τέλος πάντων, άρχισαν να μας βαράνε, πέντε άτομα τον καθένα. Εμένα με πέταξαν κάτω και συνέχισαν. Σηκώθηκα σε μία φάση και συνέχισαν να με κλωτσάνε μέχρι το δρόμο απέναντι.

Σας μιλούσαν;

Ν.: Α, ναι! Κάποιοι έλεγαν «όχι ξύλο», δεν ήθελαν, αλλά αυτός με το κασκόλ που σας είπα πριν, φώναζε: «Όχι, να τους μάθουμε να σέβονται». Δεν θυμόμαστε τι άλλο είπαν, αλλά πάνω κάτω αυτό. Ε, εμένα με είχαν ρίξει στη μέση και με χτύπαγαν μέχρι που ένας από τους πιο ήρεμους με σήκωσε και με πήγε λίγο πιο εκεί. Δεν μπορούσαμε να αμυνθούμε, προσπαθούσαμε να καλύψουμε λίγο τα πρόσωπά μας εκείνη τη στιγμή.

Τα άλλα δύο παιδιά δεν τα πείραξαν;

Ν.: Όχι, και μάλλον αυτό που τους ενόχλησε στη στάση μας, ήταν που καθίσαμε εκεί και μάλιστα είχαμε το «θράσος» να τους μιλήσουμε κióλας.

Σ.: Δεν περιμέναμε ότι θα γίνει κάτι τέτοιο, γ' αυτό δεν σηκωθήκαμε να φύγουμε.

Ν.: Ναι αυτό, και μετά καταφύγαμε στην έκθεση.

Σας παρείχαν πρώτες βοήθειες; Κάλεσαν το ΕΚΑΒ;

Σ.: Ναι κάλεσαν το ΕΚΑΒ και μετά

.....

Απλώς πρέπει να συνειδητοποιήσει μαζικά ο κόσμος ότι αυτή η νοοτροπία είναι λάθος και ότι δεν πρέπει να την υιοθετεί, εφόσον δε θέλει να ζήσει σε μία κοινωνία που καταστρέφεται.

ήρθε κάποιος και μας είδε και μας είπε ότι πρέπει να πάμε στο νοσοκομείο. Ήρθαν οι γονείς μας, πήγαμε στο νοσοκομείο και καθίσαμε τρεις με τέσσερις ώρες. Βγάλαμε ακτινογραφίες κτλ. Εμένα μου είχε σπάσει η μύτη.

Ν.: Εμένα έσπασε το κόκαλο κάτω από το μάτι, στη κόγχη, τραυματίστηκε λίγο ο αμφιβληστροειδής και έσπασαν μερικά αγγεία. Εντωμεταξύ, το κόκαλο που έχει σπάσει συνδέεται με τη μύτη και δεκατέσσερις μέρες μετά, ακόμα φτύνω λίγο αίμα. Την ώρα της επίθεσης είχε πολύ πόνο. Με πονούσε όλο μου το κεφάλι, ένιωθα ότι θα σπάσει.

Μάλιστα, ευτυχώς δηλαδή που δεν σας συνέβη και τίποτα ακόμα πιο σοβαρό. Τώρα, ποια είναι η γνώμη σας για την αύξηση του αριθμού τέτοιου τύπου, φασιστικών επιθέσεων στη χώρα μας και στο εξωτερικό;

Ν.: Συμβαίνει πράγματι και γενικότερα στην Ευρώπη υπάρχει άνοδος της ακροδεξιάς. Νομίζω, όταν ο κόσμος ζορίζεται, όταν κάτι του πάει στραβά, στρέφεται σε πιο ακραία πράγματα γιατί θεωρεί ότι κάτι πιο ήπιο δεν είναι αρκετό. Αυτό που εγώ θα ήθελα πραγματικά, είναι να συνειδητοποιήσει ο κόσμος ότι

δεν είναι λύση να καταφεύγει σε ακραίες ιδεολογίες, για να επιλυθεί ένα πρόβλημα.

Σ.: Αν αξίζει να το λες αυτό ιδεολογία...

Ν.: Ο τρόπος για να λύσεις ένα πρόβλημα είναι να το εκφράσεις με τον λόγο, να προσπαθήσεις να διαμαρτυρηθείς για αυτό και να ακουστείς. Η λύση στα προβλήματά σου δεν είναι να δέρνεις κόσμο στο άκυρο ούτε να τρέχεις σε πάρκα και να τρομοκρατείς αλλοδαπούς και μη. Αυτό δεν είναι ιδεολογία, είναι τρομοκρατία. Τα 'χει βρει σκούρα ο κόσμος και αντιδρά με λάθος τρόπο. Πολύ λάθος τρόπο.

.....

Θα καταπολεμήσουμε το φασισμό και τη βία μέσω της εκπαίδευσης, της ενημέρωσης και της σωστής δημοκρατικής διαμαρτυρίας.

Σ.: Όταν ο κόσμος είναι αμόρφωτος όμως;

Ν.: Ναι, έχει να κάνει κατά πολύ με την ανατροφή. Είναι αναλόγως το πώς θα μεγαλώσεις. Έχω γνωρίσει παιδιά στην ηλικία μας που λένε ότι υποστηρίζουν ακροδεξιές οργανώσεις. Εκεί ξέρεις ότι τους έχουν κάνει πλύση εγκεφάλου από μικρούς, παρόλο που θεωρούν ότι είναι επιλογή τους.

Τι θα λέγατε σε παιδιά της ηλικίας μας που επηρεάζονται από περιστατικά σαν το δικό σας και πλέον όταν βγαίνουν έξω φοβούνται, ακόμα και όταν είναι με παρέα;

Σ.: Φυσικά και θεωρείται τελείως καταπίεση το να φοβάσαι να βγεις τη βόλτα σου. Ό,τι περιστατικά συμβαίνουν πρέπει να δημοσιεύονται για να μαθαίνει ο κόσμος τι γίνεται, από ποιους και για ποιο λόγο.

Ν.: Από την άλλη, όμως, είναι πολύ εύκολο να λέμε «μη φοβάσαι» και «δε θα γίνει τίποτα». Όταν πηγαίνουν κάποιοι άνθρωποι στα καλά καθούμενα και χτυπούν παιδιά, λογικό είναι να φοβάσαι γιατί έχεις επίγνωση της κατάστασης όσο αυτή συνεχίζεται. Απλώς πρέπει να συνειδητοποιήσει μαζικά ο κόσμος ότι αυτή η νοοτροπία είναι λάθος και ότι δεν πρέπει να την υιοθετεί, εφόσον δε θέλει να ζήσει σε μία κοινωνία που καταστρέφεται.

Επομένως, θα καταπολεμήσουμε το φασισμό και τη βία μέσω της εκπαίδευσης, της ενημέρωσης και της σωστής δημοκρατικής διαμαρτυρίας. Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας, που μοιραστήκατε με εμάς το περιστατικό σας, αλλά και για τα πολύτιμα μηνύματα που μας δώσατε.

Μια άλλη ματιά στο φασισμό

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Με αφορμή μια σειρά γεγονότων που εκτυλίχθηκαν στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς το τελευταίο διάστημα, αναζωπυρώθηκε η συζήτηση σχετικά με το ζήτημα της στάσης μας απέναντι στον φασισμό, πως δηλαδή αντιμετωπίζεται αλλά και πως γεννιέται. Σήμερα παρατηρείται μια τάση να περιγράφεται ο φασισμός σαν κάτι που έρχεται απ' το διάστημα. Σαν κάτι που δεν έχει ρίζες, απλώς προκύπτει. Αυτό μας παραπλανεί και μας οδηγεί σε λανθασμένα συμπεράσματα για το φασισμό, πράγμα που μας δυσκολεύει να τον αντιμετωπίσουμε.

Πρώτα απ' όλα θα πρέπει να τονιστούν, ακόμη κι αν θεωρούνται αυτονόητες, οι καταστροφικές συνέπειες αυτού του φαινομένου. Τα φασιστικά καθεστώτα σπέρνουν τον πόλεμο και κατ' επέκταση φρίκη και πόνο, καθώς και εκατομμύρια νεκρούς, ηττημένων αλλά και «νικητών»! Αλλοτριώνουν τον πολιτισμό σε όλες τις πτυχές του, την μουσική, τον κινηματογράφο κ.α., αφού σχεδόν όλες οι ιδέες, όπως η ελευθερία και η ειρήνη, που εκφράζονται πολλές φορές μέσα από την τέχνη, είναι «απεχθείς σε αυτά». Τέλος, ο φασισμός- για την ακρίβεια το κοινωνικοοικονομικό σύστημα πάνω στο οποίο λειτουργεί- αδυνατεί να λύσει τα οικονομικά προβλήματα των χωρών, όπου αυτός εμφανίζεται, παρά τις προσπάθειες των υποστηρικτών του να μας πείσουν για το αντίθετο.

Το να τονίζουμε όμως μόνο τις συνέπειές του δεν μπορεί και να μας απαλλάξει κι από αυτόν. Χρειάζεται λοιπόν να προσδιορίσουμε τι είναι ο φασισμός και από πού πηγάζει. Ο φασισμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από την πιο ακραία μορφή του καπιταλισμού. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός πως οι ίδιοι οικονομικοί όροι που πρωτοστατούν στον πρώτο, εμφανίζονται και στον δεύτερο. Στη Χούντα, όπως και σε όλα τα φασιστικά καθεστώτα, παρά την αλλαγή στον τρόπο

λήψης πολιτικών αποφάσεων και την απαγόρευση πολλών ελευθεριών, παρατηρούμε πως η οικονομία λειτουργεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο- οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής κερδίζουν από την δουλειά των εργαζομένων, οι οποίοι λαμβάνουν έναν μισθό από τους πρώτους (κοινώς ελεύθερη αγορά).

Γιατί όμως οι «φιλήσυχες» κυβερνήσεις του καπιταλισμού καταλήγουν στον φασισμό; Αυτό συμβαίνει ίσως διότι ο καπιταλισμός δεν έχει καταφέρει και μάλλον δεν θα καταφέρει και στο μέλλον να εξασφαλίσει ισότητα. Ισότητα σε ευκαιρίες και δίκαιη μοιρασιά του πλούτου που παράγεται- εξάλλου όλοι συμβάλλουν στην παραγωγή του. Η κοινωνία ανέκαθεν ήταν χωρισμένη σε πλούσιους και φτωχούς και οι αντιθέσεις μεταξύ τους βαθαίνουν αρκετά κατά περιόδους. Όταν λοιπόν αυτές «φουσκώνουν» σε ακραίο σημείο, είναι ώρα να αναλάβει ο φασισμός. Ειδάλλως, παραμονεύει «ο κίνδυνος» για μία λαϊκή εξέγερση αφού πλέον ο λαός υποφέρει και χρειάζεται άμεσα μία λύση. Μια τέτοια εξέλιξη (λαϊκή εξέγερση) όμως θα έβρισκε τους πλούσιους (τους κατόχους των μέσων παραγωγής) απέναντι από το λαό. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν είναι θεμιτό από την τάξη των καπιταλιστών, αφού πέρα από την εκμετάλλευση των εργαζομένων προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους, χρειάζονται και την «εύνοιά» του ώστε να διατηρήσουν την ιδιοκτησία τους και την θέση τους στην κοινωνία.

Έτσι λοιπόν γεννάται το ερώτημα πως θα διατηρήσουν το σύστημα αυτό, ενώ επικρατεί αυτή η ένταση στα λαϊκά στρώματα. Οι προηγούμενες καπιταλιστικές κυβερνήσεις (σε περιόδους καπιταλιστικής «σταθερότητας») μη μπορώντας, όπως προαναφέραμε, να δώσουν λύση στα προβλήματα του λαού, απορρίπτονται από αυτόν. Το αποτέλεσμα είναι ότι ο

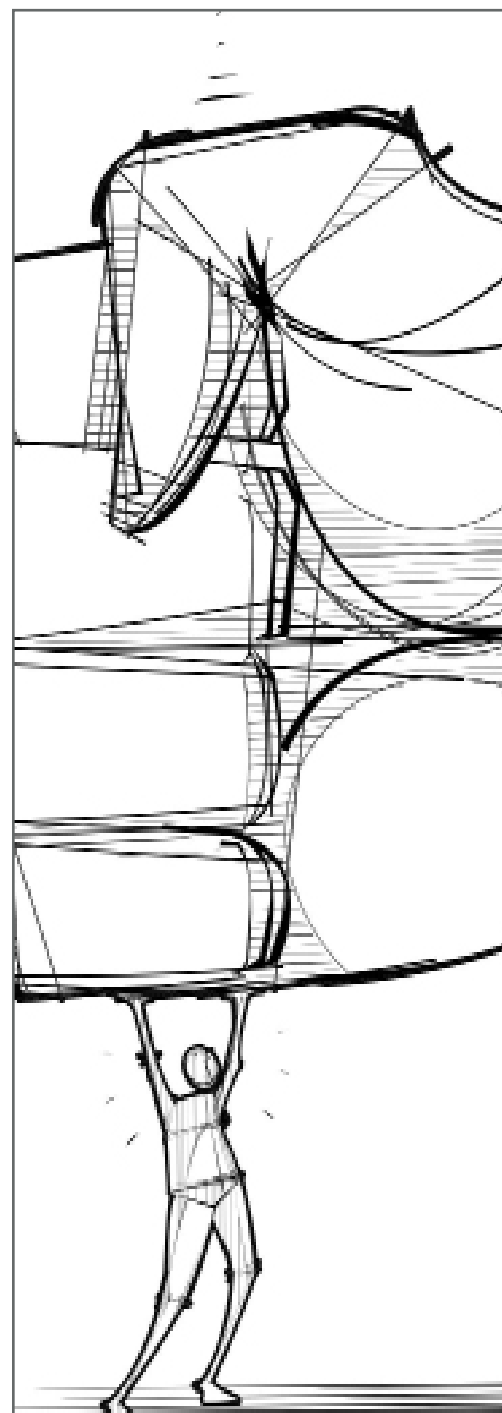
λαός (ένα κομμάτι του, αποτελούμενο κυρίως από πολιτικά καθυστερημένα στοιχεία αλλά και στοιχεία του υποκόσμου), βομβαρδισμένος από τις υποσχέσεις των φασιστικών κομμάτων και ηγετών και πολλές φορές αγνώμων των πραγματικών σκοπών τέτοιων κομμάτων, «επιλέγει» τον δρόμο του φασισμού. Σύντομα βέβαια συνειδητοποιεί κανείς τη φενάκη αυτού του συστήματος (εκτός βέβαια από τους λίγους που επωφελούνται από αυτό), πλέον όμως είναι αργά. Ο φασισμός, με μοναδικό πρόγραμμα τον πόλεμο (μόνη «λύση» πλέον για την οικονομική κρίση) έχει ήδη σκορπίσει το θάνατο και τη φρίκη.

Για να εκφράσω λοιπόν την άποψή μου πάνω στο θέμα, πιστεύω πως μια φασιστική κυβέρνηση πέρα φυσικά από τη μερική στήριξη του λαού, είναι το τελευταίο «κεφάλαιο του κεφαλαίου». Σίγουρα κανείς δεν θέλει τους φασίστες κοντά του. Όταν όμως η πλούσια τάξη πρέπει να αποφασίσει ανάμεσα σε αυτούς και την περιουσία της τότε τα δεδομένα αλλάζουν. Ο κόσμος δεν είναι τόσο αθώος όσο μας τον γνώρισαν και δυστυχώς πολλές φορές στην ιστορία τα οικονομικά συμφέροντα παίζουν κορώνα γράμματα με τις ζωές μας. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως δεν αλλάζει. Όμως αυτό το θέμα ξεφεύγει από το θέμα αυτού του σημειώματος.

Ο φασισμός επομένως, δεν ριζώθηκε ποτέ από μόνος του. Είναι αποτέλεσμα των αποτυχημένων πολιτικών που εφαρμόστηκαν στις διάφορες χώρες όπου αυτός προέκυψε, και δεν θα σταματήσει, αν δεν σταματήσουν κι αυτές. Αν δεν σταματήσει η πολιτική αυτή που σπέρνει τη φτώχεια και κατ' επέκταση το μίσος μεταξύ των λαών. Που τρέφει το τέρας του φασισμού!

1 Σημείωση: ο φασισμός είναι πολιτικό σύστημα ενώ ο καπιταλισμός κοινωνικοοικονομικό σύστημα.

2 καπιταλιστές: κάτοχοι μεγάλων μέσων παραγωγής και όχι μικροαστών ιδιοκτητών που αμφιταλαντεύονται ανάμεσα στους πρώτους και την εργατική τάξη, την τάξη των εργαζομένων

Ο ελέφαντας στο δωμάτιο

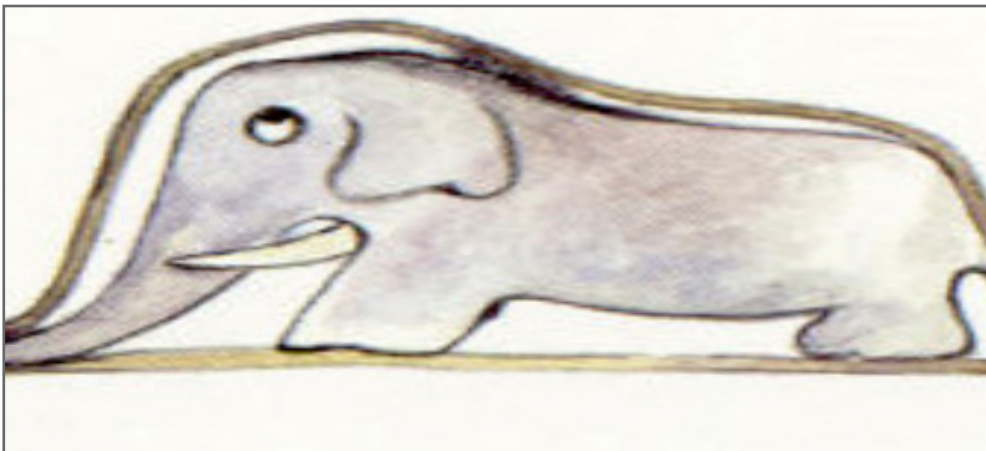
Ένας νέος που ξεκινά την πολιτική του αναζήτηση, αυτό το ατέρμονο και αρκετά προσοδοφόρο -για την ζωή του- ταξίδι, θα βρεθεί ουκ ολίγες φορές μπροστά σε πολιτικά γεγονότα και αποφάσεις τις οποίες δεν μπορεί να κατανοήσει. Και αυτό, όχι επειδή εκείνες έχουν βαθύ περιεχόμενο ή δύσκολη ορολογία, αλλά επειδή το γεγονός ή η απόφαση είναι εντελώς αντίθετα από αυτό που προστάζει η πραγματικότητα.

Η επιδεικτική αποφυγή της πραγματικότητας, με παραδείγματα που θα δούμε παρακάτω, έχει πολλές πιθανές αιτίες. Η σημαντικότερη εξ αυτών είναι και η πιο προφανής: η πολιτική ηγεσία αγνοεί τις ρεαλιστικές συνθήκες που επικρατούν για να προωθήσει το πρόγραμμα της και ενδεχομένως να ικανοποιήσει τους ψηφοφόρους της, ειδικά αν η πολιτική της επιβίωση εξαρτάται άμεσα από αυτό. Μια «πολιτική με παρωπίδες», δηλαδή, πάντα εναρμονισμένη με το λαϊκό αίσθημα, το οποίο στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν ταυτίζεται με την ειλικρινή λαϊκή βούληση ούτε με την πραγματική ανάγκη της κοινωνίας. Μία άλλη αιτία προέρχεται, θα έλεγε κανείς, από την «αφέλεια»

των κυβερνήσεων. Ουσιαστικά, την ανικανότητα ανάλυσης και εντοπισμού των κυριότερων προβλημάτων που υπάρχουν και, ως εκ τούτου, ανικανότητα επίλυσής τους. Ας ασχοληθούμε, όμως, μόνο με το πρώτο αίτιο - ίσως το πλέον σημαντικό.

Γιατί μία κυβέρνηση να αγνοήσει την ουσία ενός υπάρχοντος προβλήματος; Συμφέρει πάντα την κυβέρνηση η επιλογή της αυτή; Το Brexit είναι τα τελευταία τρία χρόνια η «καυτή πατάτα» στο πολιτικό προσκήνιο της Μεγάλης Βρετανίας. Συζητήσεις επί συζητήσεων για τους όρους, τις διαπραγματεύσεις, την ψήφιση ή την καταψήφιση των όρων και ούτω καθεξής. Η διαδικασία αυτή, ωστόσο, δείχνει να οδηγεί σε αδιέξοδο, τουλάχιστον για την Βρετανική κυβέρνηση, καθώς πρώτα καταψηφίστηκε στο Κοινοβούλιο (ακόμα και από βουλευτές του Συντηρητικού Κόμματος) η συμφωνία που είχε γίνει αντικείμενο διαπραγμάτευσης τον προηγούμενο καιρό, ενώ στη συνέχεια η προσπάθεια επαναδιαπραγμάτευσης της συμφωνίας έπεσε σε τοίχο, λόγω της άρνησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Τερέσα Μέι, όμως, δήλωσε αποφασιστικά: «Θα σεβαστούμε μέχρι τέλους την απόφαση του Βρετανικού λαού».

Μέχρις εδώ, επομένως, όλα βαίνουν καλώς. Μπορεί η Βρετανία να φτάνει στο χείλος της ολικής αβεβαιότητας, όμως «η απόφαση του λαού είναι σεβαστή». Που είναι, όμως, το πρόβλημα; Ακριβώς στο γεγονός ότι ο λαός άλλαξε γνώμη. Και αυτό γίνεται φανερό από την πλειοψηφία (περίπου 58% των ατόμων) που δηλώνει σε κάθε δημοσκόπηση ότι

θέλει η Βρετανία να παραμείνει στην Ε.Ε., από τις τεράστιες διαδηλώσεις των 700.000 ατόμων στους δρόμους του Λονδίνου, αλλά και από την πλειοψηφία που κατέχουν οι -υπέρ της παραμονής- βουλευτές του Κοινοβουλίου. Η Βρετανική κυβέρνηση προχωρά σε μία ιστορική απόφαση με παρωπίδες, χωρίς την νομιμοποίηση από τον βρετανικό λαό, ούτε καν από το Κοινοβούλιο. Μοναδικός στόχος, η υπηρετήση είτε της σκληρής κομματικής γραμμής είτε των προσωπικών ιδεοληψιών.

Ας δούμε ένα διαφορετικό παράδειγμα. Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν οι φωνές στις Ηνωμένες Πολιτείες για την ανάγκη αλλαγής στο σύστημα της προοδευτικής φορολόγησης. Το αίτημα αφορά στην αύξηση του φορολογικού συντελεστή στον φόρο εισοδήματος του 0,1% του πλουσιότερου πληθυσμού. Το αίτημα αυτό έχει μία πολύ σαφή βάση: Το 0.1% του πλουσιότερου πληθυσμού φορολογείται με συντελεστή μόνο

κατά 8% υψηλότερο από το επόμενο 30% του πληθυσμού. Υπάρχει, επομένως, μία πολύ ανησυχητική και αυξανόμενη ανισότητα μεταξύ των μισθοδοτικά πλουσιότερων και φτωχότερων ανθρώπων στις Η.Π.Α. (Ενδεικτικά, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου Jeff Bezos αύξησε την περιουσία του το 2018 κατά 30 δισεκατομμύρια δολάρια και φορολογείται με συντελεστή μόλις 13% υψηλότερο από έναν εργαζόμενο που εξασφαλίζει 25 έως 35 χιλιάδες δολάρια τον χρόνο). Για την Αμερικανική κυβέρνηση, όμως, η φορολογική -και, επομένως, η πραγματική- ανισότητα είναι “non-issue”. Η άμβλυνση των ανισοτήτων είναι ένα πολύ μικρότερης αξίας πρόβλημα από την κατασκευή τοίχους στα σύνορα με το Μεξικό, το οποίο ο Ντόναλντ Τράμπ θέλει να χορηγήσει με χρήματα του -μη σύμφωνου- Αμερικάνικου λαού. Η εθελουφλία της κυβέρνησης απέναντι στην σημαντική και αυξανόμενη κοινωνική αδικία, η οποία μετατρέπεται σε

ουσιαστική στέρηση κοινωνικών ευκαιριών, χυδαία «καλύπτεται» από την πλασματική ύπαρξη «πιο σημαντικών» προβλημάτων, τα οποία είναι στην πραγματικότητα άλλη μια έκφανση της ρατσιστικής ιδεολογίας. Γιατί δεν βρέθηκε κανείς να φωνάξει «Θέλουμε κοινωνική δικαιοσύνη και όχι μισαλλόδοξο λαϊκισμό»; Μάλλον επειδή έχουμε εμπιστοσύνη είτε στην μελλοντική λαϊκή βούληση είτε στην αστείρευτη ικανότητα του νυν προέδρου να οδηγήσει άλλη μια ρατσιστική απόφαση στην αποτυχία.

Οι «ελέφαντες στο δωμάτιο», τελικά, δηλαδή τα προβλήματα απέναντι στα οποία οι κυβερνήσεις επιδεικτικά γυρνούν την πλάτη, είναι παρόντες, για κάθε κυβέρνηση, σε κάθε εποχή. Και, όσο τα αντανakλαστικά της κοινωνίας φθίνουν, οι περιστασιακοί ένοικοι της εκτελεστικής εξουσίας δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό να αποφεύγουν όσα προβλήματα τους συμφέρουν. Ας κάνουμε τις φωνές μας να ακουστούν, λοιπόν.

1,5 βαθμός Κελσίου: η μεγαλύτερη περιβαλλοντική κραυγή

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΕΝΕ

Τρία χρόνια αφότου συναποφασίστηκε να περιοριστεί η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη αρκετά κάτω από τους 2 βαθμούς Κελσίου με τη Συμφωνία του Παρισιού (μια παγκόσμια συμφωνία για την κλιματική αλλαγή που έλαβε χώρα τον Δεκέμβρη του 2015), οι εκπομπές αερίων που ευθύνονται για το φαινόμενο του θερμοκηπίου έχουν αυξηθεί και πάλι. Το 2018 – χρονιά «ορόσημο» – αποτελεί το τέταρτο πιο ζεστό έτος που έχει καταγραφεί ποτέ, το πρώτο πιο θερμό από την προβιομηχανική εποχή. Πρόσφατα διεξαγόμενες έρευνες υποδεικνύουν πως, αν εξακολουθήσουμε να πορευόμαστε με τους ίδιους ρυθμούς, μέχρι το τέλος του αιώνα προβλέπεται αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας κατά 3 βαθμούς Κελσίου. Παράλληλα, οι περιβαλλοντολόγοι διατείνονται πλέον πως, αν επιθυμούμε να αποφύγουμε ανεπανόρθωτες οικολογικές καταστροφές, το όριο αύξησης της θερμοκρασίας πρέπει να μειωθεί στον ενάμιση βαθμό. Σε περίπτωση, όμως, που αποτύχουμε να περιορίσουμε την άνοδο της παγκόσμιας θερμοκρασίας εντός των τριών βαθμών Κελσίου, ένας χείμαρρος τόσο οικολογικών όσο και κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων πρόκειται να μας κατακλύσει.

Ακραία φαινόμενα καύσωνα και συνεπώς λειψυδρία, παράκτιες πλημμύρες, λιώσιμο των πάγων στην Αρκτική και απουσία κοραλλιογενών υφάλων, είναι μόλις μερικές από τις προϋποθέσεις που αρκούν, ώστε να θέσουν σε κίνδυνο τουλάχιστον το 1/6 του συνολικού πληθυσμού του ζωικού βασιλείου.

Συγχρόνως, όπως μπορεί κανείς να διαπιστώσει ανατρέχοντας σε παρόμοια παρελθοντικά φαινόμενα (βλέπε απολογισμούς τυφώνων Χάρβεϊ, Κατρίνα κ.ά.), η διαχείριση φυσικών καταστροφών διέπεται

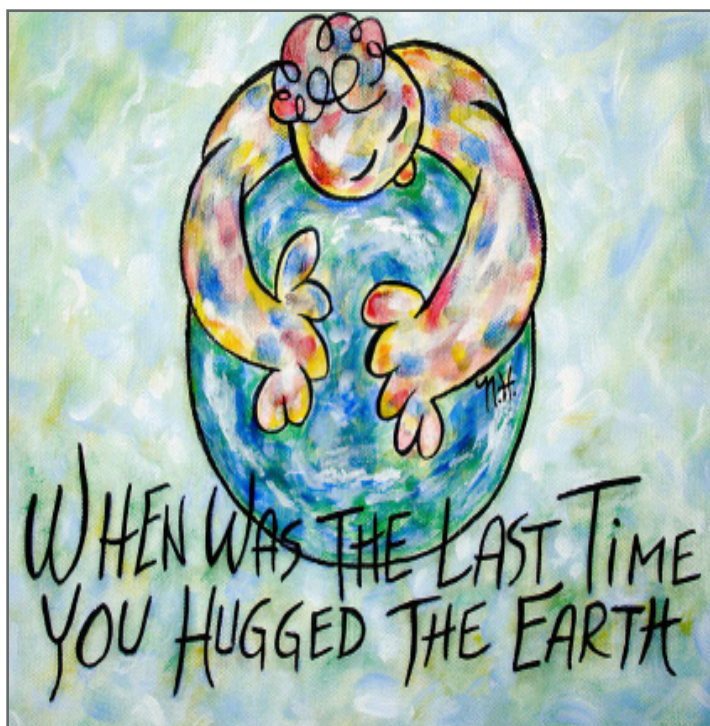
και καθορίζεται από τα εκάστοτε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά δεδομένα. Μειονότητες - ανάμεσά τους και άνθρωποι κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων χωρίς οικονομική ευχέρεια - αναμένεται να πληγούν λόγω των ακραίων καιρικών φαινομένων που θα ακολουθήσουν, ενώ ακόμα ο παγκόσμιος πληθυσμός, ο οποίος προβλέπεται να αυξηθεί μέχρι το 2050 κατά 2 δις. περίπου, θα αδυνατεί να εφοδιαστεί με τρόφιμα, καθώς οι εκτάσεις εύφορης γης θα μετατραπούν σε εκτάσεις σκόνης. Εξίσου πιθανή θα μπορούσε να θεωρηθεί και η δημιουργία νέων μεταναστευτικών ροών, λαμβάνοντας υπόψη το μεταναστευτικό κίνημα προς τις ΗΠΑ κατόπιν του τυφώνα «Μαρία» στο Πουέρτο Ρίκο (Μάρτιος 2017).

Απέναντι σε ένα τέτοιο ζήτημα δεν υπάρχει χώρος για ατομική αδρανοποίηση και παθητική αποδοχή. Καθένας μπορεί και οφείλει να συμβάλει στην καθολική καταπολέμηση του φαινομένου. Αντιδρούμε σε οποιοδήποτε ερέθισμα αποτελεί απειλή τόσο για τους συνανθρώπους μας όσο και για τον πλανήτη μας, αναθεωρούμε τη σχέση μας με το περιβάλλον και υιοθετούμε φιλικές προς αυτό συμπεριφορές. Καταφεύγουμε σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, προτιμάμε τρένα και λεωφορεία έναντι των αεροπλάνων, χρησιμοποιούμε μέσα μαζικής μεταφοράς/ ηλεκτρικά αυτοκίνητα, δεν καταναλώνουμε προϊόντα βεβαρημένα από τη χρήση άνθρακα.

Παράλληλα, όμως, αλλαγές οφείλουν να πραγματοποιηθούν και στον τομέα της

βιομηχανίας. Οι ΗΠΑ είναι υπεύθυνες για το 33% των εκπομπών άνθρακα (και συγχρόνως ο Τραμπ τις αποσύρει από τη Συμφωνία του Παρισιού), ενώ στη βιομηχανίασανσύνολοαναλογείπερίπουτο71%.Όπως υποστηρίζει ο Ντέιβιντ Ρόμπερτς (αρθρογράφος στην αμερικανική ιστοσελίδα «Vox»,ο οποίος καταπιάνεται με περιβαλλοντικά κυρίως ζητήματα), κρίνεται απαραίτητο ένα παγκόσμιο και μακροπρόθεσμο εγχείρημα επαναβιομηχάνισης. Τα μέσα βρίσκονται στην κατοχή μας - ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ηλεκτρικά οχήματα κτλ. Το πρόβλημα είναι πως όσο συνεχίζει να ισχύει ένα καθεστώς ατιμωρησίας για τις επιχειρήσεις και επικρατεί αποκλειστικά το πνεύμα της κερδοσκοπίας και μία λογική εξατομίκευσης στην περιβαλλοντική δράση, δεν πρόκειται να τελεστούν ριζικές και καρποφόρες αλλαγές.

«Αυτό που διαπιστώσαμε είναι ότι πρέπει να δράσουμε τώρα. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη κραυγή κινδύνου από την επιστημονική κοινότητα και ελπίζω ότι θα υπάρξει κινητοποίηση», δηλώνει η συμπρόεδρος της Ομάδας Επιστημόνων, Ντέμπρα Ρόμπερτς. Ο πλανήτης Γη οδεύει πυρετωδώς προς το απόγειο της καταστροφής του. Είναι στο χέρι μας να το αποτρέψουμε.

.....

“Ο καθένας μπορεί και οφείλει να συμβάλλει στην καθολική καταπολέμηση του φαινομένου. Αντιδρούμε σε οποιοδήποτε ερέθισμα αποτελεί απειλή τόσο για τους συνανθρώπους μας όσο και για τον πλανήτη μας, αναθεωρούμε τη σχέση μας με το περιβάλλον και υιοθετούμε φιλικές προς αυτό συμπεριφορές”

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ «ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟΣ» ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΣΛΗΣ

Στο σύγχρονο Λύκειο, το εξετασιοκεντρικό και βαθμοθηρικό, το άκρως τεχνοκρατικό και διόλου ανθρωπιστικό, μοιάζει ανώφελο να αναζητήσει κανείς λίγο «χώρο» για μία διαφορετική προσέγγιση της διδακτικής διαδικασίας. Καθηγητές και μαθητές συμφωνούν πως πρόκειται για έναν «αγώνα δρόμου» με αντίπαλο τον χρόνο για την ολοκλήρωση της ύλης, τις επαναλήψεις, τις όλο και περισσότερες και δυσκολότερες ασκήσεις. Η εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αποτελεί αυτοσκοπό τόσο για τους μαθητές και τις οικογένειές τους όσο και για τους διδάσκοντες.

Σε αυτό το συνονθύλευμα άγχους και πίεσης, δυσκολεύεται κανείς να αναζητήσει μια άλλη – ίσως σημαντικότερη – πτυχή της εκπαίδευσης: μια πτυχή που δίνει βάση στην ανάπτυξη κριτικής ικανότητας και όχι στην αποστήθιση, που στοχεύει στην ολόπλευρη διαπαιδαγώγηση του μαθητή και όχι στην μονομέρεια και την εξειδίκευση: μια πτυχή που θα δημιουργήσει ευσυνείδητους πολίτες, χρήσιμους για το κοινωνικό σύνολο, με ενδιαφέρον για την επικαιρότητα και τα κοινά. Η πτυχή αυτή της εκπαίδευσης δεν

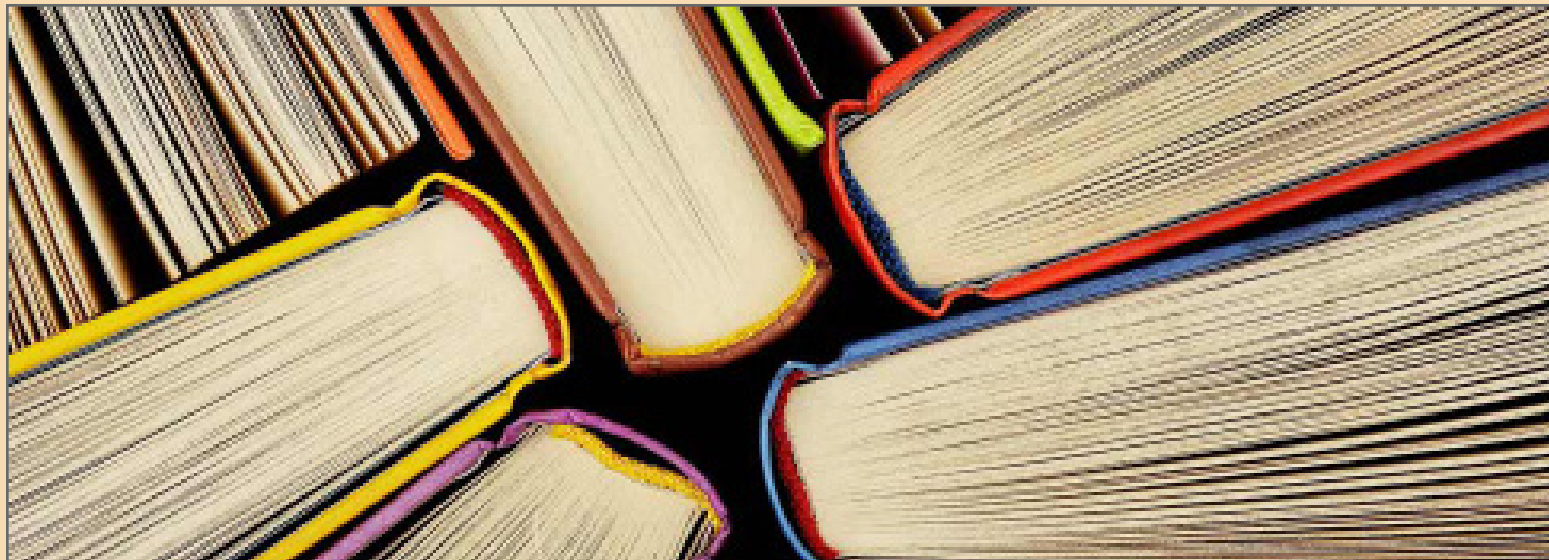
είναι καθόλου αυθαίρετη, αλλά αντιθέτως θεσμοθετείται με τον ρόλο κοινωνικοποίησης και πολιτικοποίησης που οφείλει να διαδραματίζει το σύγχρονο σχολείο.

Κατά μία ευρέως διαδεδομένη άποψη, στο ωρολόγιο πρόγραμμα που καθοδηγείται από το τόσο αυστηρά δομημένο πρόγραμμα σπουδών, δεν υπάρχει χρονικό περιθώριο για παρεκτροπές. Η διδακτέα ύλη καταλαμβάνει πλήρως –ή πολλές φορές υπερβαίνει– τις διαθέσιμες διδακτικές ώρες, γεγονός που περιορίζει τον καθηγητή και δεν του επιτρέπει να αφιερώσει χρόνο σε οποιοδήποτε άλλο ζήτημα. Η θέση αυτή εμπεριέχει ένα μέρος της αλήθειας, όμως δεν πρέπει επ’ ουδενί να λειτουργήσει ως δικαιολογία και αφορμή για εφησυχασμό. Είναι ανάγκη να συντελεστούν δραστικές αλλαγές στο περιεχόμενο και τον όγκο της ύλης, ώστε να προκύψει διαθέσιμος χρόνος και να αξιοποιηθεί προς αυτή την κατεύθυνση. Εξ άλλου, ποιος μπορεί να πει με σιγουριά πως ένας μαθητής που λύνει με ευχέρεια ασκήσεις φυσικής ή μεταφράζει αρχαία ελληνικά κείμενα είναι περισσότερο χρήσιμος για την κοινωνική πρόοδο από έναν άλλο που ασχολείται με τα προβλήματα της κοινωνίας και

εκφέρει άποψη για αυτά;

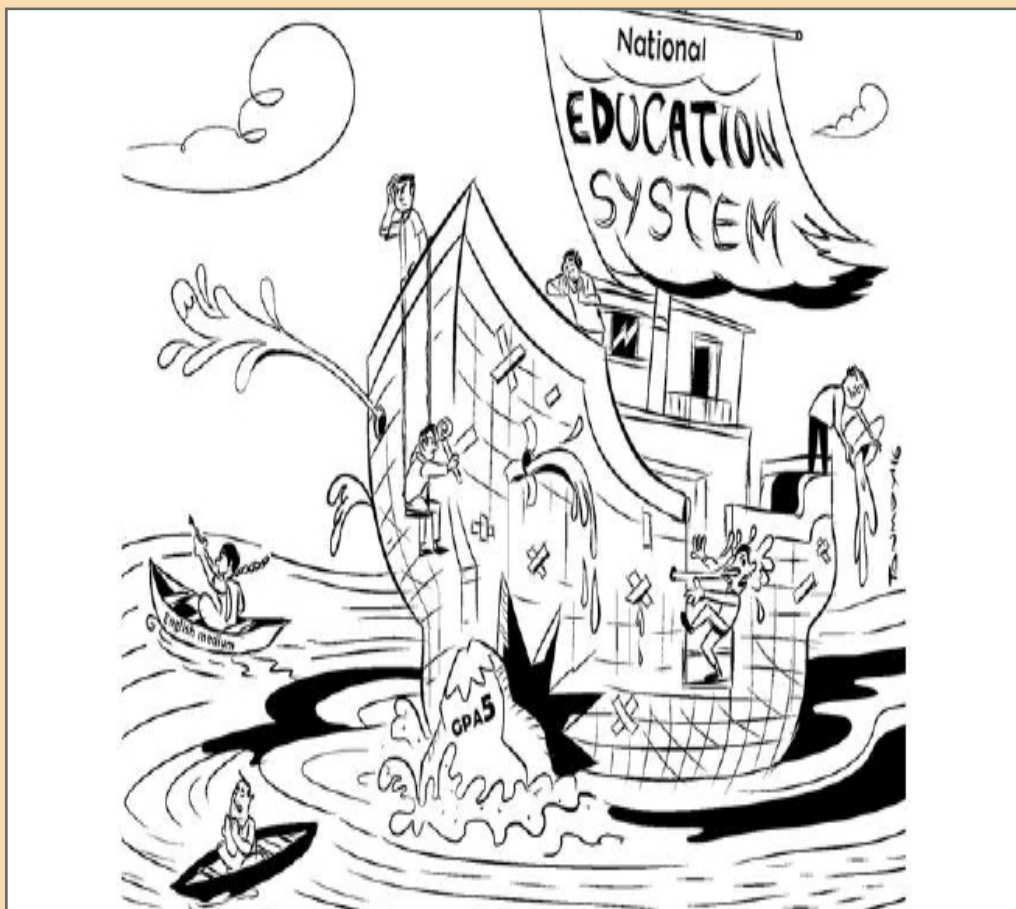
Τη σημερινή εποχή, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και ιδιαίτερα το διαδίκτυο έχουν εισχωρήσει σε τεράστιο βαθμό στις ζωές των ανθρώπων. Οι ειδήσεις διαδίδονται αστραπιαία και ο καθένας έχει πρόσβαση σε ένα «βήμα» για δημόσιο λόγο. Η παραπληροφόρηση και η προπαγάνδα, η υποκίνηση και δημιουργία εντυπώσεων με σκοπό την χειραγώγηση και οι ψευδείς ειδήσεις κατέχουν εξέχουσα θέση σε αυτό το χάος ακόρεστης πληροφόρησης. Ειδικά οι έφηβοι, έχοντας μεγαλύτερη επαφή με αυτό τον «κόσμο» δέχονται καθημερινά έναν καταιγισμό από εικόνες και ειδήσεις, χωρίς όμως να διαθέτουν τον απαραίτητο χρόνο, αλλά πολλές φορές ούτε την ικανότητα να αξιολογούν όσα βλέπουν.

Στο σημείο αυτό, ο ρόλος του σχολείου είναι καθοριστικός. Εάν ο καθηγητής, στη διάρκεια του μαθήματος θίγει γεγονότα της επικαιρότητας και ωθεί τους μαθητές στο να ενημερωθούν, να διασταυρώσουν τις πηγές τους, να αναπτύξουν τεκμηριωμένο διάλογο και να προβληματιστούν πάνω σε καθολικά ζητήματα, τότε έχει συντελέσει δραστικά στην ανάπτυξη

κοινωνικού προβληματισμού και κριτικής ικανότητας από τους μαθητές. Τα παραπάνω, αποτελούν προαπαιτούμενα για την διασφάλιση της δημοκρατίας και την αποφυγή ανάπτυξης ακραίων αντιλήψεων, εθνικιστικών ή ρατσιστικών φρονημάτων.

Τα ζητήματα που αντιμετωπίζει η ελληνική αλλά και η παγκόσμια κοινότητα είναι πολλαπλά. Ζακ Κωστόπουλος, Βόρεια Μακεδονία, μεταναστευτικό, οικονομική κρίση, τρομοκρατία είναι μόνο μερικά από αυτά που έχουν προκαλέσει πόλωση και ευρείες συγκρούσεις. Είναι αδιανόητο, άτομα που σύντομα θα κληθούν να πάρουν το μέλλον στα χέρια τους, να λάβουν σημαντικές αποφάσεις και να καθορίσουν τις εξελίξεις, να μην είναι ενημερωμένα και ευαισθητοποιημένα για τόσο επίκαιρα αλλά συνάμα διαχρονικά ζητήματα. Μαθήματα, όπως η ιστορία, η λογοτεχνία, η νεοελληνική γλώσσα και η φιλοσοφία δίνουν την δυνατότητα στον καθηγητή να θίγει τέτοιου είδους ζητήματα, χωρίς όμως να εξαιρούνται από τη διαδικασία αυτή τα θετικά μαθήματα. Εκτός των άλλων, μαθήματα που κατεξοχήν προσφέρονται για αυτό τον σκοπό, όπως παραδείγματος χάριν η κοινωνιολογία, δεν λαμβάνουν

ιδιαίτερης προσοχής από τους μαθητές, αλλά και θυσιάζονται στον «βωμό» της βαθμοθηρίας.

Η ανάγκη για ανάπτυξη κοινωνικού προβληματισμού μέσω του διαλόγου κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας επιτάσσεται από τα δεδομένα της εποχής και το σύγχρονο Λύκειο δεν μπορεί να εθελουφλεί απέναντι σε αυτή την ανάγκη. Είναι, λοιπόν, η κατάλληλη στιγμή να επαναπροσδιοριστεί η προσέγγιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αποσύροντας εν μέρει την μετάδοση τεχνικών γνώσεων και την λειτουργία των εξετάσεων ως αυτοσκοπός, ώστε να δοθεί «χώρος» στην καλλιέργεια αξιών και αρχών, δηλαδή στην ανθρωπιστική παιδεία.

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Ντέιβιντ Σ. Γουίζνια είναι 91 χρονών με καταγωγή από την Βαρσοβία και επιζώντας του Ολοκαυτώματος, ύστερα από τρία χρόνια εγκλεισμού του στο Άουσβιτς. «Όλη μου η ζωή είναι μια πολύ αστεία ιστορία!» Λέει γελώντας, ξεκινώντας την διήγησή του.

«Μόλις έφτασα στο Άουσβιτς, ακριβώς πριν με μαρκάρουν με το νούμερό μου, κοίταξα τον στρατιώτη που στεκόταν μπροστά μου. Τα μάτια μου καρφώθηκαν στο κούμπωμα της ζώνης του. “Gott mit uns”, που σημαίνει “ο Θεός είναι μαζί μας”. Είπα στον εαυτό μου: ο Θεός δεν είναι μαζί σας και θα ζήσω παραπάνω από όλους σας.»

Οι πρώτες εβδομάδες διαβίωσής του στο στρατόπεδο συγκέντρωσης ήταν «κυριολεκτικά γεμάτες θάνατο», καθώς η δουλειά που του ανατέθηκε ήταν η συλλογή πτωμάτων. Μάζευε πτώματα μαζί με άλλους κρατούμενους και τα έριχναν σε χαντάκια, το ένα πάνω στο άλλο. Κατάφερε να ξεφύγει από αυτήν την απάνθρωπη ρουτίνα λίγο καιρό αργότερα, απαντώντας σε μια πολύ απλή ερώτηση ενός Ναζί στρατηγού: «Ποιος από εσάς ξέρει να τραγουδάει;»

Το γεγονός αυτό τον κατέστησε προνομιούχο κρατούμενο στο Άουσβιτς. Παρόλ’ αυτά, τον

Δεκέμβριο του 1944 οι Ναζί άρχισαν να εκκενώνουν το στρατόπεδο.

Έτσι, ο Ντέιβιντ βρέθηκε σε μια από τις μεταφορές για το Νταχάου. «Φτάνοντας, συνειδητοποίησα ότι δεν θα επιβίωνα στο Νταχάου, γιατί στο Άουσβιτς ήμουν προνομιούχος. Έψαχνα έναν τρόπο να ξεφύγω... αποφάσισα ότι θα δραπετεύα.» Την ώρα που άδειαζαν τα βαγόνια του τρένου στα χαντάκια, ο Ντέιβιντ βρήκε ένα φτυάρι. «Και τέλος πάντων, κατάφερα να ξεφύγω. Βάδιζα προς την φωτιά, προς τα μπρος, χωρίς να ξέρω ούτε εγώ ο ίδιος καλά-καλά πού πήγαινα. Άκουσα το μουγκρητό από μια τεράστια σειρά από τανκς. Ολόκληρη η σειρά σταμάτησε όταν με είδε. Μπροστά μου ήρθε ο Τζέιμς Λ. Γουόκερ, στρατηγός από την Νότια Καρολίνα. Ζήτησα να μου φέρουν κάποιον να μιλάει Πολωνικά. Ήταν χειρότερος από αυτόν που μίλαγε αγγλικά, αλλά τέλος πάντων, καταφέραμε να

συνεννοηθούμε και φόρεσα κι εγώ μια από τις στολές τους. Κατατάχτηκα στο 101ST πολεμικής αεροπορίας. Δεν τους άφησα ποτέ μέχρι να φτάσω στις ΗΠΑ.»

«Καταλαβαίνω, πια, ίσως όχι για τον ίδιο λόγο, την στιγμή που ο Πάπας φτάνει στις Ηνωμένες Πολιτείες ή σε οποιοδήποτε μέρος και φιλάει το χώμα. Λοιπόν, επιτρέψτε μου να πω ότι φίλησα το χώμα των Ηνωμένων Πολιτειών, γιατί κατάλαβα τι σήμαινε η άφιξη μου εκεί. Αυτό που έχω εδώ, Δόξα τον Θεό, είναι μια όμορφη οικογένεια.»

Κατά την διαμονή του στο Άουσβιτς, συνέθεσε μια σειρά τραγουδιών στα Πολωνικά για το στρατόπεδο, τα οποία βρίσκονται στο μουσείο της Ουάσιγκτον. Χρόνια αργότερα, ο συνθέτης και πιανίστας εγγονός του μεταφράζει ένα στα αγγλικά, ύστερα από πολλές προσπάθειες. Ο Ντέιβιντ το παρουσιάζει μέχρι και σήμερα σε μικρές συναυλίες.

"OSWIECIM"

**« I remember it so clearly
My days in Oswiecim
Got out alive just nearly
And still the name it stings
Still I see that place
Enduring like the scars I can't erase
Appel, Abstand, Mutzen ab – that's German
Hear the sergeant's call
You'll wish you were just never born at all
Oswiecim, through pain and sickness always
working
Oswiecim, with death behind you always
lurking
Oswiecim, Oswiecim, evil like some twisted
dream
Nevermind the hope of fleeing
Hunger is the only feeling
Oswiecim, Like numbers on my arm it lingers
Oswiecim, I curse you with my broken fingers
Oswiecim, Oswiecim, Heart be hard as stone
Hatred is the greenest weed you've grown.»**

ΤΕΧΝΗ

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΤΑΣΟΣ ΝΤΟΥΡΑΣ

The Jazz Express - Speakeasy Nights – Κάθε Σάββατο μέχρι και τις 20.04 @ Τρένο Ρουφ

Ύστερα από τέσσερις χρονιές sold out παραστάσεων, οι “The Jazz Express” επιστρέφουν τα Σαββατόβραδα στο Μουσικό Βαγόνι Orient Express της Αμαζοστοιχίας – Θεάτρου το Τρένο στο Ρουφ, και το μετατρέπουν σε “Speakeasy”, μεταφέροντας μας σε άλλες εποχές, με ένα αφιέρωμα σε δύο θρυλικές μορφές της jazz, τον Louis Armstrong και την Billie Holiday. Οι “The Jazz Express” τιμούν τη διαχρονικότητα των δύο αυτών κορυφαίων καλλιτεχνών σε ένα μοναδικό αφιέρωμα που ετοίμασαν, προσφέροντας σε κάθε λάτρη της jazz μία υπέροχη εμπειρία, κάθε Σαββατόβραδο μέχρι και τις 20/04.

Γιάννης Αγγελάκας & οι 100ο C – 16.03 @ Πολυχώρος Αίγλη

Ο Γιάννης Αγγελάκας όλα αυτά τα χρόνια που βρίσκεται στο μουσικό μας χάρτη, δεν έπαψε ποτέ να είναι δημιουργικός, ανατρεπτικός και κυρίως ανήσυχος. Έτσι, μαζί με την μπάντα του, τους 100ο C, θα μας «ταξιδέψουν» στις 16 Μαρτίου με τραγούδια από τον κοινό τους δίσκο, αλλά και με διαχρονικά κομμάτια από τις «Τρύπες» μέχρι και σήμερα.

Κ. Βήτα – 30.03 @ Piraeus Academy

Ο Κωνσταντίνος Βήτα, μετά από ένα δημιουργικότατο καλοκαίρι με την κυκλοφορία ενός δίσκου και μία συναυλία με τους Στέρεο Νόβα, επιστρέφει στις προσωπικές του εμφανίσεις με μία μεγάλη εμφάνιση, το Σάββατο 30 Μαρτίου, στο Piraeus Academy. Εκεί θα πρωτακουστεί υλικό από το νέο του LP, το οποίο αναμένεται να κυκλοφορήσει λίαν συντόμως, αλλά και τραγούδια από όλη του τη δισκογραφία.

Μικρός Κλέφτης –

Παρουσίαση Δίσκου “Βασιλιάδες του Τίποτα” – 29.03 @ Gagarin

Ο Μικρός Κλέφτης ή αλλιώς “Πιλότος”, ένα από τα τοπ πρόσωπα της ελληνικής hip hop και rap σκηνής, επέστρεψε με το νέο του LP “Βασιλιάδες του Τίποτα”, προκαλώντας, αν μη τι άλλο, ιδιαίτερη αίσθηση. Επανεμφανίστηκε ορεξάτος και πρόθυμος να δοκιμάσει διαφορετικά στυλ, από ότι μας είχε συνηθίσει, διατηρώντας την χαρακτηριστική χροιά του. Στις 29 Μαρτίου θα βρίσκεται στο Gagarin παρουσιάζοντας τον νέο του δίσκο, ενώ αναμένεται να παραστεί με αρκετούς guest star, όπως μας έχει συνηθίσει.

ΠΥΞ ΛΑΞ

ΠΑΡ. **01/03:** ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΟΧΘΗΣ

ΣΑΒ. **02/03:** Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΠΑΡ. **15/03:** ΣΤΙΛΒΗ

ΣΑΒ. **16/03:** ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ ΕΔΩ;

PIRAEUS 117 ACADEMY

ΠΥΞ ΛΑΞ – 8-9.03 @ Piraeus Academy

Οι ΠΥΞ ΛΑΞ, ένα από τα πιο ιστορικά και διαχρονικά συγκροτήματα στον χώρο της ελληνικής ροκ σκηνής - μετά από αρκετές τελευταίες... συναυλίες – θα παραστούν στο Piraeus Academy, στις 8 και 9 Μαρτίου, παρουσιάζοντας άλμπουμ από την δισκογραφία της μπάντας, αλλά και κομμάτια από τον νέο τους δίσκο. Συγκεκριμένα:

- ☐ Παρασκευή 8 Μαρτίου:
 - ο Στίλβη
- ☐ Σάββατο 9 Μαρτίου:
 - ο Υπάρχουν χρυσόψαρα εδώ;
 - ο Μια μέρα πριν τον χειμώνα

Wardruna – 23.03 @ Piraeus Academy

Το συγκρότημα που συστήθηκε στο ευρύ κοινό μέσα από τη σειρά “Vikings” θα επισκεφτεί για πρώτη φορά την χώρα μας στις 23 Μαρτίου στο Academy. Η παραγωγή μίας συναυλίας τους ξεφεύγει από τα μέσα στερεότυπα και παρουσιάζουν στο εκάστοτε κοινό ένα υπερθέαμα, το οποίο ορισμένοι τυχεροί θα παρακολουθήσουν για πρώτη φορά.

Motorama – 15.03 @ Death Disco

Μετά από αλληπάλληλες επιτυχημένες εμφανίσεις στην Ελλάδα, οι Motorama επιστρέφουν για άλλη μία φορά, με αφορμή την κυκλοφορία του νέου δισκογραφικού τους δουλειά, του “Many Nights”. Θα παρευρεθούν στις 15 Μαρτίου στο Death Disco υποσχόμενοι μία εμφάνιση με μεγάλες συγκινήσεις.

Και κάτι έξτρα για κάθε λάτρη βινυλίων, cd, και όχι μόνο...

Την Κυριακή 3 Μαρτίου στο Gagarin διοργανώνεται το πρώτο “Athens Record Afair”, όπου ιδιώτες θα βρίσκονται στο συγκεκριμένο χώρο και θα πουλούν από βινύλια και cd’s μέχρι αφίσες, συλλεκτικά εισιτήρια και μπλουζάκια συγκροτημάτων από όλα τα ρεύματα. Η είσοδος ανέρχεται στα 3€ με καφέ ή μπύρα, ενώ από τις 11 το πρωί έως και τις 9 το βράδυ οι πόρτες θα είναι ανοιχτές, προμηνύοντας πολύωρο ψαχούλεμα στους πάγκους.

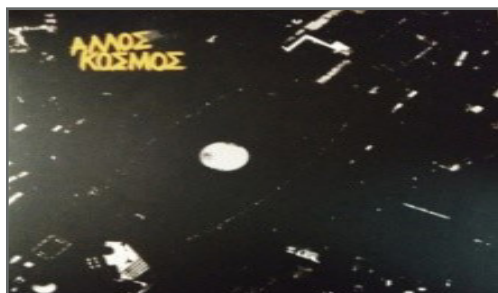
ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΡΑΠΤΑΚΗΣ

Στίχοιμα – Μηχανές (Hip Hop) (2012)

Άνετα ο αρτιότερος δίσκος του ελληνικού ραπ. Οργισμένοι και σκεπτόμενοι κοινωνικοπολιτικοί στίχοι του “Explicit” πάνω σε σκληροπυρηνικές παραγωγές της Μαρίνας. Στα τραγούδια βλέπουμε να ζωντανεύει η ελληνική πραγματικότητα της κρίσης, ενώ ενδιαφέροντα είναι τα “Εδώ Αθήνα” (στο οποίο βλέπουμε την πόλη μας να σκιαγραφείται), “Είμαι χαμένος” (ύμνος στο hip hop του ’90), “Τοίχος” (για τα συνθήματα που βλέπουμε γραμμένα στους τοίχους της πόλης) και “Στην αγκαλιά του Μάρκου” (αφιερωμένο στο ρεμπέτικο και τον Μάρκο Βαμβακάρη). Προσωπικά αγαπημένα: “Πατρίδα”, “Το τσίρκο”, “Γρανάζι”, “Νιώσε μας”.

Άλλος κόσμος – Άλλος κόσμος (Punk) (2018)

Δίσκος που βγάζει ένταση από το πρώτο τραγούδι ως το τελευταίο. Δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε και τίποτα λιγότερο από μια μπάντα που αποτελείται από παλαιότερα μέλη των “Bootstroke” και “Ομίχλη”. Εξαιρετικό είναι και το βιντεοκλίπ του “Δες πως σου φαίνεται”. Προσωπικά αγαπημένα: “Μια οργή”, “Βία”, “Μια μέρα”.

Παρεμβολές – Εν όψει

Ο πρώτος και δυστυχώς μοναδικός δίσκος του συγκροτήματος που αποτελούσαν ο Mc Πάνας και ο Dash, ο μεγάλος αδερφός του Mc Yin-ka. Παλαιοσχολίτικος 90’s ήχος που συνοδεύεται από έξυπνους και σκεπτόμενους στίχους. Στο δίσκο συμμετέχουν και σε αρκετά κομμάτια οι πρωτεργάτες του είδους στην Ελλάδα FFC. Προσωπικά αγαπημένα: “Δουλειές με μπογιές”, “Ους”.

Στέρεο Νόβα – Στέρεο Νόβα (Electronic) (1992)

Από τα λίγα άλμπουμ που με το που άκουσα έμεινα. Δεν είναι τόσο το μουσικό κομμάτι - εξάλλου ποτέ δε με συγκλόνισε η electronic, που κι αυτό όμως είναι ικανοποιητικό- όσο οι στίχοι του Κ. Βήτα, που σε αφήνουν άναυδο. Μπορεί να είναι μελαγχολικοί, ακόμα και καταθλιπτικοί, αλλά σίγουρα σε τραγούδια όπως τα “Ηλίθια αστεία” και “Εξώστης” έχουν κάτι να πουν. Προσωπικά αγαπημένα: “Το παιχνίδι της εξουσίας”, “Προάστια”.

Dead Prez – Let's get free (Hip hop) (2000)

Ακριβώς πάνω στην ώρα που το ραπ μίλαγε μόνο για όπλα και ναρκωτικά, μας συστήθηκαν οι “Dead Prez” με τον πρώτο τους δίσκο και επανέφεραν το πολιτικό στίχο στο προσκήνιο, αποδεικνύοντας ότι το hip hop είναι η φωνή των καταπιεσμένων. Νομίζω ότι ο χαρακτηρισμός «Μαύροι Πάνθηρες του hip hop» αρκεί για να περιγράψει ακριβώς το νόημα των τραγουδιών τους. Το σίγουρο είναι ότι σε τραγούδια όπως το “Mind sex” και “Be Healthy” θα ακούσουμε πράγματα που μάλλον δεν θα πει κανείς άλλος. Προσωπικά αγαπημένα: “I’m an African”, “Police state”, “We want freedom”, “Propaganda”.

Clutch – Blast tyrant (Heavy rock, stoner) (2004)

Δεν νομίζω ότι έχουν βγάλει κακό άλμπουμ γενικά, αλλά σίγουρα αυτό ξεχωρίζει. Σκληρά και δυνατά riffs και από πάνω η βαριά φωνή του Neil Fallon συνθέτουν τον ήχο των “Clutch”. Σε αυτόν το δίσκο εμπεριέχεται και ένα από τα γνωστότερα τους τραγούδια, το “Regulator”. Επίσης, το νου σας γιατί το καλοκαίρι θα μας επισκεφτούν, στα πλαίσια του “Release Athens Festival 2019”. Προσωπικά αγαπημένα: “Subtle Hustle”, “Profits of doom”, “Mercury”.

Ska-p – Que corra la voz (Ska punk) (2002)

Τι να πρωτοπεί κανείς για αυτή την μπάντα; Ο μόνος λόγος που γράφω για αυτό το άλμπουμ και όχι κάποιο άλλο δικό τους είναι ότι θεωρείται το αρτιότερο από τους ίδιους. Ξεκάθαρα στρατευμένοι και ριζοσπαστικοί, εξαπολύουν δριμεία κριτική προς τους εκμεταλλευτές και εξουσιαστές αυτού του πλανήτη. Μη σας ξενερώσει το γεγονός ότι τραγουδάνε στα ισπανικά, γιατί τα περισσότερα τραγούδια τους υπάρχουν στο youtube με ελληνικούς υπότιτλους. Προσωπικά αγαπημένα: “Welcome to hell”, “Niño Soldado”,

Parliament – Mothership connection (Funk) (1975)

Μία από τις δύο μπάντες που έφτιαξε ο George Clinton (η άλλη είναι οι “Funkadelic”) και αυτή με τον λιγότερο rock προσανατολισμό. Η μουσική τους είναι ξεκάθαρα “διαστημική” και αυτό το άλμπουμ φιγουράρει στις λίστες με τα top albums of all time. Από τα πιο μεγάλα hit τους είναι το “Give Up The Funk (Tear The Roof Off The Sucker)”, ενώ εξίσου ωραίο είναι το “P. Funk (Wants To Get Funked Up)”. Προσωπικό αγαπημένο όμως είναι σίγουρα

Prophets of rage – Prophets of rage (Hip hop, rock) (2017)

Τι άλλο θα μπορούσε κανείς να περιμένει από μια μπάντα που αποτελείται από προηγούμενα μέλη των “Public Enemy”, “Cypress Hill” και “Rage against the machine”; Προφανώς ένα μουσικό μανιφέστο. Ένα κι ένα τα τραγούδια τους αποτελούν μια επανάσταση. Αξίζουν, επίσης, τα βιντεοκλίπ που συνοδεύουν τα περισσότερα από αυτά. Προσωπικό αγαπημένο είναι μάλλον το “Unfuck the world”, αλλά σε γενικές γραμμές όλα τέλεια είναι.

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ...»

ΑΘΗΝΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οι Άτρωτοι

Κατηγορία: κοινωνικό έργο Πού: «Αγγέλων Βήμα», Σατωβριάνδου 36, Ομόνοια Πότε: από 07/12 έως 21/04

Παραστάσεις: Παρασκευή 21.00 και Σάββατο 18.30 Διάρκεια: 120'

Σκηνοθεσία: Σταύρος Στάγκος

Ερμηνεύουν: Μαριλίτα Λαμπροπούλου, Μιχάλης Μαρκάτης, Ειρήνη Μπαλτά και Γιάννης Μπουραζάνας

Τι σχέση μπορεί να έχει η αφηρημένη τέχνη με το ποδόσφαιρο, ο παγκόσμιος καπιταλισμός με τη μπύρα, τα σπαράγγια με τα παιδιά όλου του κόσμου; Ο πόνος και το γέλιο είναι κοινά στους ανθρώπους ή ποτέ δεν θα μπορέσουν να υπερβούν τις ταξικές διαφορές τους; Το έργο του Torben Betts ανεβαίνει για πρώτη φορά στην ελληνική θεατρική σκηνή σε μετάφραση της Μαργαρίτας Δαλαμάγκα.

(Πληροφορίες: www.athinorama.gr / 2105242211)

Άνθρωποι και ποντίκια

Κατηγορία: σύγχρονο έργο Πού: «Cartel», Αγίας Άννης και Μικέλη 4 Πότε: 22/11 έως 21/04 Παραστάσεις:

Παρασκευή, Σάββατο, Κυριακή 21.15 Διάρκεια: 120'

Σκηνοθεσία: Β. Μπισμπίκης

Ηθοποιοί: Β. Μπισμπίκης, Δ. Δρόσος, Ν. Κοτσαηλίδου

Μια μάντρα ανακύκλωσης, στην περιοχή του Βοτανικού δίπλα από τα hot spot των μεταναστών και προσφύγων, γίνεται ο χώρος μέσα στον οποίο οι ήρωες δουλεύουν σκληρά, συγκρούονται, παλεύουν, απογοητεύονται αλλά ταυτόχρονα ονειρεύονται και ελπίζουν. Η αγωνιώδης και συγκινητική προσπάθεια των ανθρώπων του μόχθου για επιβίωση μέσα στις πιο δυσμενείς οικονομικές συνθήκες. Εμπνευσμένο από το βιβλίο του Τζον Στάινμπεκ.

(Πληροφορίες: 6939898258 / www.athinorama.gr)

Το Δείπνο

Κατηγορία: Δραματοποιημένη Λογοτεχνία / Ψυχολογικό Θρίλερ Πού: «ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ», Ευμολπιδών 45, Γκάζι Πότε: 3 Φεβρουαρίου έως 17 Μαρτίου Παραστάσεις: Παρασκευή 21.00, Σάββατο 21.15, Κυριακή 21.00, Τετάρτη 18.15 Διάρκεια: 90΄

Σκηνοθεσία: Λ. Μελεμέ

Ηθοποιοί: Στ. Μάινας, Λ. Γεωργακόπουλος, Κ. Λέχου, Κ. Μισιχρόνη, Γ. Κοτανίδης

Το βιβλίο του Ολλανδού Χέρμαν Κοχ που έκανε πάταγο όταν εκδόθηκε (2009), επειδή ξεγύμνωσε τη σήψη των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών, δεν ήταν –και αν ήταν, έπαψε πια να είναι– μια τραβηγμένη ιστορία ή έστω σημείο των καιρών, που όμως αφορά τους «άλλους» και όχι τη «φιλήσυχη, δημοκρατική ελληνική κοινωνία». Το συμβάν που πυροδοτεί τη δράση του, δηλαδή η εν ψυχρώ δολοφονία μιας άστεγης από τρεις ευυπόληπτους εφήβους, γόνους καλών οικογενειών, ηχεί πια –και σε εμάς– τρομακτικά οικείο. (Πληροφορίες: www.viva.gr / 2103464380)

«...Δεν κάνουμε θέατρο για το θέατρο. Δεν κάνουμε θέατρο για να ζήσουμε. Κάνουμε θέατρο για να πλουτίσουμε τους εαυτούς μας, το κοινό που μας παρακολουθεί κι όλοι μαζί να βοηθήσουμε να δημιουργηθεί ένας πλατύς, ψυχικά πλούσιος και ακέραιος πολιτισμός στον τόπο μας. Μόνος του ο καθένας είναι ανήμπορος. Μόνος του ο καθένας από σας τους πιο κοντινούς στην προσπάθειά μας, είναι ανήμπορος. Μαζί ίσως κάτι μπορέσουμε να κάνουμε. Το θέατρο, ως μορφή Τέχνης, δίνει τη δυνατότητα να συνδεθούμε, να συγκινηθούμε, ν' αγγίξουμε ο ένας τον άλλον, να νιώσουμε μαζί μιαν αλήθεια. Να γιατί διαλέξαμε το θέατρο σα μορφή εκδήλωσης του ψυχικού μας κόσμου...»

Κάρολος Κουν

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Σ' ακούω μέσα σε ήχους μελαγχολικούς
Εκεί που τα βινύλια τρίζουν σε ανήσυχους καιρούς
Εκεί που οι κραυγές μένουν απόηχος σε άγνωστους
βυθούς

Κι εγώ χάνομαι μέσα σε ρυθμούς νωχελικούς
Εύχομαι να 'μουν αιχμάλωτος στη φυλακή της
λήθης

Μα τον χαραγμένο πόνο πώς γίνεται να σβήσεις;
Η φωτιά σου κόβει την ανάσα πριν προλάβεις να
μιλήσεις

Πνίγεσαι στις σκέψεις και ό,τι απωθούσες τώρα
μαγνητίζεις

Το μυαλό μου μια θάλασσα από ασταμάτητες
σειρήνες

Κάνω στροφές μέσα στις δίνες
Κοιτάω τ' άστρα και χάνω τις σελήνες
Γράφω για όποιον δε χαμογελά πίσω από τις
βιτρίνες

Γιατί η ζωή έχει καταντήσει μια άστατη παλίρροια
Κάποιοι την πουλάνε για λιγότερο από τριάντα
αργύρια

Μα αν υπομένεις της νέας αυγής τα δικαστήρια
Μπορεί να σε γλιτώσουν από των «φίλων» τα
δηλητήρια

Ίσως μέσα στο έρεβος να υπάρχει ελπίδα
Να βγαίνει ο ήλιος μετά από κάθε καταιγίδα
Για να πεις ότι επιτέλους άλλαξες σελίδα
Και έγραψες εσύ την κατακλείδα

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΣΟΥΛΑ

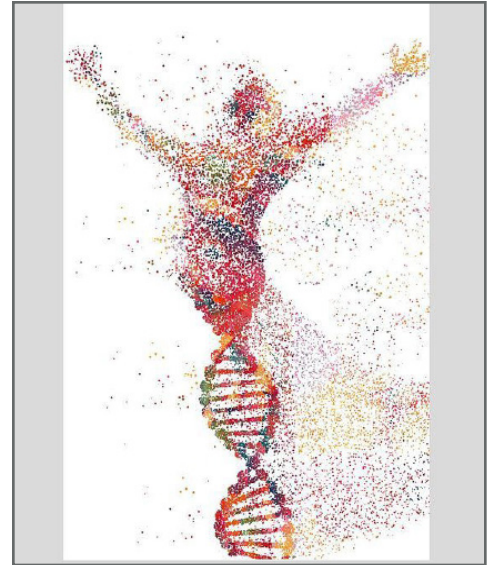
« Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΝΟΗΤΙΚΗΣ ΕΝΑΛΛΑΓΗΣ »

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΣΟΣ

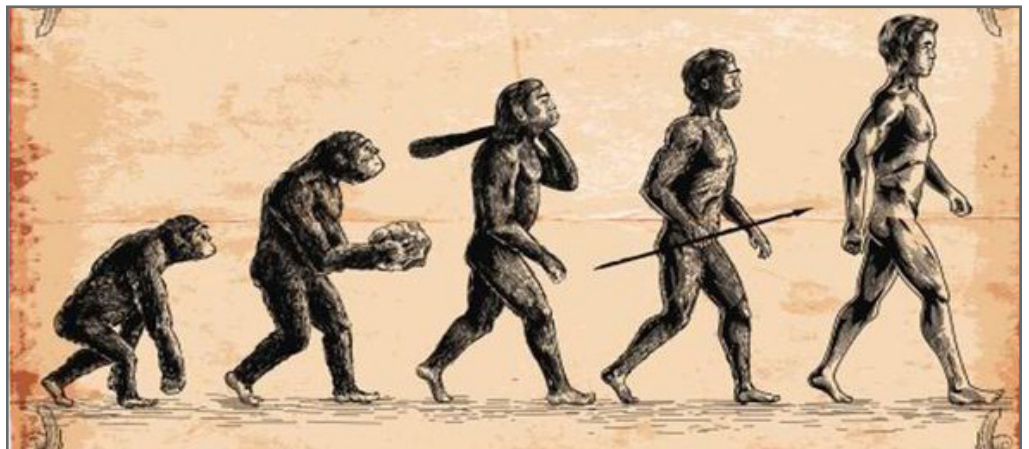
Στην Ιαπωνία και συγκεκριμένα στο ινστιτούτο έρευνας πρωτευόντων θηλαστικών του πανεπιστημίου του Κιότο, οι ερευνητές μελετούν τα πρωτεύοντα εδώ και δεκαετίες. Ένας όμως από αυτούς, ο Δρ. Τετσούρο Ματσουζάουα, ξεκίνησε να συγκρίνει τις νοητικές δυνατότητες των χιμπατζίδων και των ανθρώπων, με σκοπό να μάθει περισσότερα για το πως οι άνθρωποι και ιδιαίτερα οι νοητικές τους ικανότητες, ξεκίνησαν από χιμπατζίδες και έφτασαν εδώ που είναι τώρα. Ο Τετσούρο Ματσουζάουα και η ομάδα του δημιούργησαν κάποια τεστ τα οποία στην ουσία δοκιμάζουν την βραχυπρόθεσμη μνήμη των χιμπατζίδων. Ο χιμπατζής εισέρχεται με την θέληση του σε ένα δωμάτιο, στέκεται μπροστά από μια οθόνη αφής και κάνει τα τεστ που προβάλλονται στην οθόνη. Ουσιαστικά, τα τεστ αυτά στοχεύουν στην έρευνα της βραχυπρόθεσμης μνήμης του χιμπατζή. Καθώς υπάρχουν αρκετές διαφοροποιήσεις στα τεστ, όλα βασίζονται πάνω σε μια θεμελιώδη αρχή: ακέραιοι αριθμοί εμφανίζονται για ένα μικρό χρονικό διάστημα στην οθόνη και ύστερα εξαφανίζονται και αντικαθιστούνται από λευκά κουτάκια. Στην συνέχεια ο χιμπατζής καλείται να πατήσει τα άδεια κουτάκια με την αύξουσα σειρά των αριθμών που υπήρχαν πριν λίγο σε αυτά. «Το χρονικό

αυτό διάστημα που μεσολαβεί μέχρι να αποστυθήσει ο χιμπατζής την αύξουσα σειρά των αριθμών είναι τόσο μικρό», αναφέρει ο Δρ. Ματσουζάουα, «που είναι αδύνατο για έναν άνθρωπο να καταφέρει να κερδίσει στο “παιχνίδι” (όπως το χαρακτηρίζει αυτός)»

Τα εμπειρικά δεδομένα που έχουν αποκτηθεί από την έρευνα αυτή, ο χρόνος αποστύθησης, το ποσοστό επιτυχίας και αποτυχίας, η συχνότητα κατά την οποία ο χιμπατζής επιλέγει να κάνει το τεστ, έχουν οδηγήσει τον Δρ. Ματσαζάουα στην εξής υπόθεση «ο CHLCA -η αλλιώς ΤΚΠΧΑ (τελευταίος κοινός πρόγονος του χιμπατζή και του ανθρώπου)- την στιγμή που εξελίχθηκε και έγινε άνθρωπος αντάλλαξε την ικανότητα του να έχει εξαιρετική βραχυπρόθεσμη μνήμη για να αναπτύξει την ικανότητα του να μιλάει και να εφεύρει την γλώσσα».

Η θεωρία αυτή βασίζεται στα ευρήματα της έρευνας στο ινστιτούτο πρωτευόντων η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα και θεωρείται πως η έρευνα αυτή θα συντελέσει στην απάντηση ενός ερωτήματος που βασανίζει εδώ και πολύ καιρό το ανθρωπινό είδος -από που προήλθαμε;

ΤΕΑ TIME ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΕΛΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΤΟΥ

Το μίσος είναι η έντονη αντιπάθεια, η απέχθεια για κάποιον και η σφοδρή επιθυμία να του κάνεις κακό. Είναι αλληλένδετο συναίσθημα με την ανθρώπινη ψυχή και η πλειοψηφία των ανθρώπων το χαρακτηρίζει ως ανικανοποίητο πάθος. Ωστόσο, ο πληθυσμός που ασπάζεται την θρησκεία «βουντού» θα διαφωνήσει με τον χαρακτηρισμό “ανικανοποίητο” έχοντας τις ομώνυμες κούκλες ως ολοζώντανο παράδειγμα. Συγκεκριμένα, επειδή το να σφάζεις κάποιον με τα ίδια σου τα χέρια, ας είμαστε ειλικρινείς, είναι λίγο απάνθρωπο, οι ασκητές της θρησκείας αποφάσισαν να βλάπτουν όσους μισούσαν βγάζοντας τα έντερα κούκλων που τους έμοιαζαν σε μεγάλο βαθμό.

Φυσικά, δεν υπήρχε περιορισμός, αλλά μπορούσαν, όπως ισχυρίζονταν, να προκαλέσουν ασθένειες, μυϊκούς και ψυχικούς πόνους, μέχρι και την διακοπή εγκυμοσύνης.

Όμως, πέρα από τρόπο που μας προκαλούν αυτές, που μόνο κούκλες δεν θα μπορούσαμε να τις πούμε, τι άλλο ξέρουμε γι' αυτές τις δαιμονικές barbie;

Φτιάξτε λοιπόν μια κούπα τσάι και ελάτε να τα πούμε...

Μια φορά και έναν καιρό ήταν οι

γνωστοί δουλέμποροι, οι οποίοι άρπαζαν με πολύ ειρηνικό τρόπο ανθρώπους από τα σπίτια τους στην Αφρική, για να τους μεταφέρουν ως σκλάβους στα νησιά της Καραϊβικής. Παρά τον αναγκαστικό εκχριστιανισμό τους, οι Αφρικανοί σκλάβοι με εξωτερικό χριστιανικό περίβλημα, διατήρησαν τα εντόνως ανιμιστικά, φετιχιστικά, μαγικά θρησκευτικά τους στοιχεία, τους τελετουργικούς χορούς τους και την προγενέστερη νοσηματοδότησή τους. Αυτή η αφροαμερικάνικη λοιπόν μορφή λατρείας ονομάστηκε βουντού. Σε τι όμως πιστεύουν οι βουντειστές;

Οι οπαδοί του Βουντού πιστεύουν σε μία υπέρτατη θεότητα, το Αγαθό πνεύμα, σε διάφορους αφρικανικούς θεούς που θεωρούνται κατώτερες θεότητες και σε θεοποιημένα πνεύματα προγόνων τα οποία ονομάζονται Λόα (Loa). Ομάδες ανθρώπων συγκροτούν λατρευτικούς κύκλους ενός ή πολλών Λόα, με υποχρεωτική την παρουσία κάποιου ιερέα που ονομάζεται «χάνγκαν» ή και ιέρειας που ονομάζεται «μάμπο» ως ενδιάμεσου για προστασία. Τα Λόα, αισθητοποιούν την παρουσία τους στους πιστούς, όταν στην κυριολεξία τα πνεύματα τούς καταλαμβάνουν κατά την διάρκεια της τελετουργίας. Και ποια είναι τα

γνωρίσματα της λατρείας βουντού;

- α) Ο εξαιρετικά έντονος φρενήρης και εκστατικός τελετουργικός χορός,
- β) Η έκχυση αίματος κατά τη διάρκεια της τελετουργίας συνήθως μέσω θυσίας ζώου. Παλαιότερα είχαν καταγραφεί και ανθρωποθυσίες
- γ) Η παρουσία ιερέα ή ιέρειας,
- δ) Η κατάληψη των συμμετεχόντων κατά την έκσταση από τα Λόα .
- ε) Η έκδηλη παρουσία τού μαγικού – δαιμονικού στοιχείου.

Και πώς όλα αυτά συνδέονται με την μαύρη μαγεία και τις κούκλες βουντού; Η έκδηλη παρουσία μαγικών πρακτικών και δαιμονικών οντοτήτων στη λατρεία Βουντού έχει λανθασμένα ταυτίσει το Βουντού με την άσκηση μαύρης μαγείας. Ιδίως στις ΗΠΑ, και κυρίως στη Νέα Ορλεάνη που ασκείται η θρησκεία , είναι γνωστές οι Κούκλες Βουντού που στις διάφορες αποκρυφιστικές και Μαγικές τελετές χρησιμοποιούνται ως υποκατάστατα και ομοιώματα των ανθρώπων, στους οποίους θέλουν να προξενήσουν πόνο, ασθένεια ή κακό.

Εν κατακλείδι, οι γνώσεις των περισσότερων από εμάς περί κούκλων βουντού και άλλων σύγχρονων και πιο σοβαρών θεμάτων σταματούν εκεί που έχουν

ορίσει διάφοροι παράγοντες να σταματήσουν. Επομένως, οι λάτρες της θρησκείας βουντού θα ζήσουν καλά, αλλά εμείς αν συνεχίσουμε να πιστεύουμε σε πράγματα χωρίς να τα ερευνούμε και μένουμε στην επιφάνεια ενώ βαθύτερα κρύβεται πολύ πιο ενδιαφέρον υλικό, δεν θα ζήσουμε καλύτερα.

ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ

Οι άνθρωποι, από την φύση μας, έχουμε προσδοκίες. Οι προσδοκίες μας, θετικές ή αρνητικές, για ένα αποτέλεσμα διαμορφώνουν έντονα το πως αντιμετωπίζουμε μια κατάσταση. Όμως η πραγματικότητα, αν και αρκετές φορές μπορεί να συμπίπτει με το τι περιμένουμε να συμβεί, 90 φορές στις 100 αδιαφορεί πλήρως. Και οι προσδοκίες αλλάζουν. Έτσι, με την ολοκλήρωση 21 αγωνιστικών της κορυφαίας ευρωπαϊκής διασυλλογικής διοργάνωσης, οι φίλαθλοι του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού έχουν δει τις συνθήκες που οι ίδιοι είχαν θέσει στο μυαλό τους για την φετινή πορεία της εκάστοτε ομάδας τους, να επιβεβαιώνονται ή να καταρρέουν. Στην πιο ανταγωνιστική Euroleague από τότε που άλλαξε ο τρόπος που οι 16 "μονομάχοι" αγωνίζονται για μια θέση στην προημιτελική φάση, οι δύο εκπρόσωποι της χώρας μας έχουν μια διαφορετική κατάσταση να αντιμετωπίσουν στις επόμενες 9 αγωνιστικές πριν την αυλαία της regular season.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

Ρεκόρ : 12-9

Η σεζόν 2018-2019 ξεκίνησε με την ομάδα του Πειραιά να κάνει μια νέα αρχή. Οι ερυθρόλευκοι μετά από δεύτερη συνεχόμενη απογοητευτική πορεία, θεώρησαν πως ήταν ο καιρός για μια αλλαγή. Ο Γιάννης Σφαιρόπουλος αποτέλεσε παρελθόν από την τεχνική ηγεσία και ο διάδοχος του στον πάγκο ήταν κάποιος που γέμισε ελπίδες τους φιλάθλους της ομάδας. Ο Ντέιβιντ Μπλατ ήταν η ιδανική επιλογή για να γίνει ο άνθρωπος που θα έφερνε τον Ολυμπιακό και πάλι στον δρόμο των επιτυχιών. Σε μια μεταβατική χρονιά για τους Πειραιώτες, η μέχρι τώρα πορεία τους στην διοργάνωση μπορεί να θεωρηθεί ικανοποιητική. Βρίσκονται στην 6η θέση της βαθμολογίας έχοντας

το ίδιο ρεκόρ με την Μπαρτσελόνα και μία λιγότερη νίκη από την 4η Εφές. Οι ερυθρόλευκοι στο παιχνίδι με τους Ισπανούς μέσα στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας παρουσίασαν την χειρότερη εικόνα τους μέχρι σήμερα χάνοντας, εκτός από τον αγώνα (55-76), και το πλεονέκτημα των 9 πόντων της πρώτης μεταξύ τους αναμέτρησης (60-69). Η ομάδα του Ντέιβιντ Μπλατ οφείλει να ξεπεράσει τα προβλήματα που αντιμετώπισε σε αυτό το ματς αν θέλει να διεκδικήσει μια θέση στην τετράδα καθώς τα επόμενα δύο παιχνίδια (Μακάμπι εκτός-Εφές εκτός), και ιδιαίτερα αυτό στην Τουρκία, θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό την συνέχεια και τους στόχους που μπορούν να γίνουν εφικτοί.

MVP: Νίκολα Μιλουτίνοφ

Ο 24χρονος Σέρβος "γίγαντας" αποτελεί αδιαμφισβήτητο το σημείο αναφοράς του Ολυμπιακού, σε άμυνα και επίθεση. Δείχνοντας πιο ώριμος από ποτέ, η φετινή του εικόνα φαίνεται να τον οδηγεί το καλοκαίρι στο μεγάλο βήμα. Να αγωνιστεί στο NBA.

Ρεκόρ: 9-12

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΣ

Ρεκόρ: 9-12

Οι πρωταθλητές Ελλάδας το καλοκαίρι υπέστησαν αρκετές αλλαγές. Η απομάκρυνση βασικών παικτών του ρόστερ, όπως ο Κρις Σίγκλετον και ο Μάικ Τζέιμς, θεωρήθηκαν σημαντικές απώλειες, αλλά η ανανέωση του συμβολαίου του Νικ Καλάθη, αναβάθμιση του ρόλου του Ντίνου Μήτογλου και η έλευση παικτών όπως ο Ιωάννης Παπαπέτρου, του Κιθ Λάνγκφορντ και του παλιού γνώριμου Στέφαν Λάσμε δημιούργησαν ελπίδες για την φετινή σεζόν των πράσινων. Η συνέχεια δεν δικαίωσε τις ελπίδες αυτές. Οι συνεχόμενες ήττες σε συνδυασμό με τις κακές εμφανίσεις μακριά από το ΟΑΚΑ (ρεκόρ 1-9) οδήγησαν σε ανακατατάξεις στο ρόστερ και την απομάκρυνση του Τσάβι Πασκουάλ μετά από δύο χρόνια. Ο Στέφαν Λάσμε αποχώρησε, ο Σον Κιλπάτρικ και ο Έντριαν Πέιν ήρθαν, ενώ ο hall-of-famer Ρικ Πιτίνο ανέλαβε την τεχνική ηγεσία για να δώσει μια νέα πνοή στους πράσινους. Οι αλλαγές στο παιχνίδι τους είναι εμφανείς, με χαρακτηριστικές τις νίκες επί της ΤΣΣΚΑ(3η) και της Εφές (4η) στο ΟΑΚΑ, όμως τα αποτελέσματα εκτός έδρας παραμένουν αρνητικά. Η συνέχεια πρέπει να είναι καλύτερη και οι νίκες είναι πλέον μονόδρομος για τον Παναθηναϊκό, έτσι ώστε ο εξάστερος να βρίσκεται στην οκτάδα και να διεκδικήσει την θέση του στο Φάιναλ Φορ της Βιτόρια.

MVP: Νικ Καλάθης

Ο Νικ Καλάθης αποτελεί το Α και το Ω του Παναθηναϊκού. Ο καλύτερος πασέρ της Ευρώπης αλλάζει ολοκληρωτικά την εικόνα της ομάδας του όποτε βρίσκεται στο παρκέ. Το μόνο που μένει είναι ο ηγέτης της ομάδας να καταφέρει να ωθήσει τους υπόλοιπους και να κερδίσουν τα εκτός έδρας παιχνίδια.

Ο αγώνας των δύο ελληνικών ομάδων συνεχίζεται και τα εμπόδια παραμένουν δύσκολα. Τα εφόδια για να ξεπεραστούν υπάρχουν. Το μόνο που μένει είναι να παρουσιάσουν την ανάλογη σοβαρότητα. Το κείμενο γράφτηκε μετά το τέλος της 21ης αγωνιστικής της Euroleague.

